

त्याने शाळेत पहिला किंवा दुसरा नंबर कधी सोडला नाही. त्यामुळे साहजिकच आमची उभयतांची अपेक्षा होती कि त्याने खूप खूप शिकावं व मोठं व्हावं विशेषत: इंजिनिअर व्हावं. एस.एस.सी ला त्याने अपेक्षे प्रमाणे चांगले मार्क्स सुमिळविले होते. अर्थाती ती साईबाबांचीच कृपा होती म्हणा. एस.एस.सी. नंतर आम्ही त्याला डिप्लोमा इंजिनिअर प्रवेशासाठी खूप खूप प्रयत्न केले. वेळी वेळी बाबांची खूप आराधना केली पण त्याला कुठल्याच पौलीटेक्नीक कॉलेजात प्रवेश मिळाला नाही. आम्हाला खूप वाईट वाटले. बाबा कां आमच्यावर रागावले काही माहित नाही. पण त्यांना आणखीन काही अधिक चांगले करावयाचे असेल म्हणून कदाचित् त्यांनी असता प्रवेश मिळू दिला नसेल नां? असे म्हणत आम्ही पुढच्या वेळेची म्हणजे बारावी पास झाल्यानंतर त्याला डिग्री इंजिनिअर करिता बाबा नक्कीच कृपा करतील अशी आशा धरून आम्ही डिप्लोमा कोर्सची आशा सोडली.

बारावी नंतर तर त्याला मार्क्स कर्मी पडले आणि आमची संपूर्ण निराशाच झाली, की आता काय त्याला डिग्री इंजिनियरिंगला प्रवेश मिळणे शक्यच नाही! पण बाबांच्या मनाल वेगळेच काही होते. त्यांनी बरोबर सुरवातीपासूनच साखळी जोडली होती. आणि त्यांच्या कृफेने त्याला डिग्री इंजिनिअरीगच्या पहिल्या वर्षाला ते सुद्धा अंशक्याचे शक्य करून म्हणजे इलेक्ट्रॉनिक्स विषयात प्रवेश मिळाला. काय आहे की नाही बाबांची किमया?

जशी आम्हाला बाबांची कृपा ला भली तशी इतर साईभक्तांना देखील ला भो अशी बाबांच्या चरणी प्रार्थना.

यजमानांना वाचविले

सौ. शुभदा साठे
३ बी, प्रेमनगर, इंदूर.

आमचेकडे सर्व साईबाबांचे भक्त आहेत. आम्हाला प्रत्येक संकटातून साईबाबांनी वाचविले आहे. त्यातील एक अनुभव पुढे देत आहे. ७ डिसेंबर ८६ ला माझ्या यजमानांना अपघात झाला. स्कूटरवरून पडल्याने, त्यांच्या डाव्या हांताचे हाड खांदावरून सरकले. डॉक्टरांकडे गेले, तेहा डॉक्टर म्हणाले, हाड असेच बसले तर ठीक, नाहीतर खांदाच्या सांध्यामध्ये स्टीलची रींग टाकावी लांगेल. स्टीलची रींग टाकणार म्हणजे चिरफाड करून, मोठे ऑपरेशन करावे लागले असते. मी तर फारच घाबरून गेले. अशावेळी एक श्री साईबाबांचाच आधार असतो. मी बाबांना प्रार्थना केली की, ऑपरेशन शिवाय हाड बसून गेले, तर मी लवकरच सव्या किलो पेढे वाटीन, बाबांनी माझी प्रार्थना ऐकली. व ऑपरेशन शिवाय हाड बसून गेले. लवकरच मी सव्याकिलो पेढे घेवून, बाबांना नैवेद्य दाखवून वाटले. पुढेही प्रत्येक संकटातून बाबा वाचवतील, ही माझी पक्की खात्री आहे. माझ्या प्रमाणे सर्वांना बाबा सहाय्य करोत, हीचु इच्छा.

परमकृपाळू श्रीसाईबाबा

— कु. कृष्ण बा. महाजन
साईकृपा अपार्टमेंट,
जानकी चित्रपटगृहानजिक,
वसई-४०१२०१,
जिल्हा — ठाणे.

सन १९८४ची ती घटना. आजही त्या घटनेची आठवण झाली तरी ती चलताचित्रा सारखी भन: पटलावर जशीच्या तशी मुढे सरकत जारे. आणि मन सद्गदीत होऊन येते.

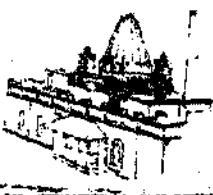
माझी सर्वात धाकटी बहीण पुण्यात शिकायला होती. ती वसतिगृहात रहात असे. सन १९८४ मध्ये आई अमेरिकेहून परतली. बहिणीच्या अभ्यासाकरिता, तिची परीक्षा होईपर्यंत (जानेवारी ते मार्च) आईने पुण्यात वास्तव्य करायचे उरविले. त्यानुसार सामानासुमानाची बांधाबांध करून आम्ही वसईहून पुण्याकडे प्रयाण केले. तो दिवस गुरुवारचा होता.

पुण्यात एका ओळखीच्या लॉज मालकाकडे आम्ही उतरलो. गुरुवार असल्याने त्या दिवशी माझा व आईचा उपवास होता. आई थकली असल्याने आराम करण्यासाठी लॉजवरच राहिली. मी मात्र परिधितांनी दिलेल्या पुण्यातील पत्त्यांवर जागेची चौकशी करीत निघाले. दुपारचे उन मी म्हणत होते. पोटात अन्नाचा कण नहता. काहीही न खाता माझा गुरुवारचा कडकडीत उपवास असतो.

जवळ जवळ दुपारी १ ते सायकाळी ६। वाजेपर्यंत रणरणत्या उन्हातून दणवण भटकावे, तशी मी खोलीची चौकशी करत भटकत होते. प्रत्येक ठिकाणी भाड्याने, डिपॉजीट शिवाय दोन-तीन महिन्यांसाठी जागा मिळणे अशक्यच होते. सर्व ठिकाणी कोणत्या ना कोणत्या कारणास्तव नकारच मिळत होता. लॉज अथवा हॉटेलवर रहायचे म्हटले तर त्यांचे भाडे अधिक व त्यात आमच्या जेवणाची गौरसोय!

माझ्याबरोबर पुण्यातील पिशव हिंदू परिषदेचे एक कार्यकर्ता, आमचे धर्मबंधु होते. ऐव्हाना मी पार हताश झाले होते. हातात शेवटचा पत्ता होता. पण तिथं जाण्याची माझी मुळीच इच्छा नहती. कारण जाऊन तरी काय होणार होते. नकारच ऐकून घ्यावा लागणार ना! असा विचार माझ्या मनात घोंघावत होता. परंतु माझ्याबरोबर असलेल्या धर्मबंधूंच्या आग्रहाखातर मी मन तयार नसलानाही, त्या पत्त्यावर गेले.

तोवर डोळ्यात अश्रु साठले होते, कंठ दाढून आला होता. मनातल्या मनात मी निराश झाले होते. साईबाबांचा मी धावा करीत होतेच. अखेरीस मी बाबांना म्हटले, “बाबा, आज जर मला पुण्यात जागा मिळाली नाही तर मी चंकक उपास सोडून देईन व आजच्या ह्या गुरुवारच्या उपासाच्या दिवशी मांसाहार करीन!” असे म्हटले आणि त्या बिलिंगची पायरी चदून पहिल्या भजत्यावर गेले. पहाते तौ दरवाजात घराचे

मालक व मालकीण उभे! त्या व्यक्तिशी मी काय व कसे बोलले ते मला सांगताच येणार नाही, म्हणजे मला ते आज आठवत नाही. परंतु त्याचा असा परिणाम झाला की, त्या दोघांनीही मला लागलीच, “उद्या तुमचे सामान घेऊन या, डिपॉँझिटची अजिबात गरज नाही. भाडे बघून घेऊ, तुम्हाला दोन महिन्यांची सोय हवी ना, मग काय?” असे म्हटले. आणि आम्हाला १५० रु. मासिक भाड्यावर जागा मिळाली. माझ्या आनंदाला पारावर उरला नाही.

माझ्यासारख्या सामान्य भक्ताच्या अनावर झालेल्या क्रोधाची प्रत्यक्ष परमेश्वर श्रीसाईबाबांनी कदर केली. केवढा हा माझ्या बाबांचा भक्तांना दिलासा!

॥ साई नामाचा महिमा ॥

— श्री. गंगाधर कौ. जगताप

ए-४०१, ओम्कार हौ. सोसायटी,
गांवदेवी, डोंबिवली (पश्चिम).

माझी साईबाबांवर फार श्रद्धा आहे. एक दिवस सुध्दा माझा साईचे नाव घेतल्याशिवाय जात नाही. जो बाबांचे नाव घेईल बाबांचे चरणी लागेल त्याला बाबा कधीच कमी पडू देणार नाहीत असा माझा विश्वास आहे.

साईलीला किती अगाध आहे याचा मला आलेला अनुभव—

माझ्या ऑफिसमध्ये एक विधवा बाई आहे. त्यांचे पती आमच्याच कंपनीत होते. परंतु ते हार्ट अॅटकने वारले. ते वारल्यानंतर कंपनीने त्यांच्या पत्नीला आमच्या कंपनीत तात्पुरते काम दिले. ते ज्या खोलीत राहतात ती खोली सुध्दा कंपनीची आहे. त्यांच्या तात्पुरत्या कामाची मुदत संपल्यानंतर कंपनीने त्यांना सांगितले की आता आम्हाला तुमची आवश्यकता नाही. तुम्ही आता जाऊ शकता आणि लवकरात लवकर कंपनीची खोली खाली करा. त्या बाईची परिस्थिती काय झाली असेल याचे वर्णन करताच येत नाही. कारण त्या बाईना चार मुली आहेत. पती नाही, राहायला खोली नाही. त्या बाजुलाच काम करीत होत्या. त्यांचेसाठी युनियनने पुष्कळ प्रयत्न केले. तरी सुध्दा कंपनी त्यांना कामावर ठेवायला तयार नक्हती. त्या सारख्या रडत होत्या. मी त्यांना सांगितले बाई, एक शेवटचा प्रयत्न मी सांगतो त्याप्रमाणे करा. आपल्या कंपनीच्या डायरेक्टरांना एक अर्ज लिहा आणि त्यामध्ये सर्व परिस्थिती वर्णन करा. आणि साईबाबांचे नाव घेऊन तुम्ही स्वतः नेवून घ्या. त्याचबरोबर मी पण बाबांची प्रार्थना केली. तुमचे काम जरुर होईल. तुम्ही बाबांवर विश्वास ठेवा. आणि काय आश्चर्य! बाई हसत आल्या. आमच्या डायरेक्टरांनी त्यांना कायम नोकरीवर ठेवून घेतले. असा आहे. साईबाबांच्या नावाचा महिमा!

श्रीबाबांची अनुभूति

— श्रीमती रुम्जन कुलकर्णी
सचिन को ऑप. सोसायटी,
मीठागर रोड, बिल्डिंग नं. २, ब्लॉक नं. ४,
मुंबई (पूर्व), मुंबई-४०० ०८९.

श्री सद्गुरु बाबा म्हणतात, “तुम्ही माझे स्मरण करा, मी तुमच्या हाकेला उभा आहेच !”

“जरी हे शरीर गेलो मी टाकून ।
तरी मी धावेन भक्तांसाठी ॥”

हे साईवचन कोणत्या साईभक्तांच्या मनामध्ये रुजलेले नाही ! संतांचे वचन, मग ते असत्य कसे असेल !

ता. ३१ मे ८६ ची सकाळ. त्या दिवशी सत्यनारायणाची पूजा करण्याचा आमचा संकल्प होता. कोल्हापूरला भाऊयाच्या घरातील तो शेवटचाच दिवस, नंतर स्वतःच्या नवीन वास्तूत प्रवेश करावयाचा होता. सामान हलवाहलवीची नुसती धार्दल ! त्यातच पूजा सांगणाऱ्या भटजींनी ठरलेल्या वेळेच्या अगोदर पूजेला बसावयास सांगितले. फुलं, तुळशीपत्रसुद्धा शांतपणे गोळा करता आली नाहीत. तरीही पूजा सुरु झाली. श्रीसत्यनारायणावर १०८ तुळशीपत्रे वाहण्याची वेळ आली आणि तिथंच घोडं अडलं. भटजी म्हणाले, ‘मला विष्णुची १०८ नावं पाठ येतच नाहीत.’ मग नामावली शोधण्याची घाई सुरु झाली. कुठ्ठे काही सापडेना. त्याशिवाय पुढे जाण्यास आमचे घिरंजीव नाराज ! आणि तेवढ्यात त्यानेच मला विचारलं, “आई, तुझ्याकडे साईबाबांची नामावली आहे का?” मला हवा असलेलाच प्रश्न विचारला गेला. मी ताबडतोब माझ्याकडे असलेली १०८ नावांची नामावली दिली आणि बाबांच्या नावाचा उद्घोष होतहोत एक एक तुळशीपत्र सत्यनारायणावर म्हणजेच माझ्या बाबांवर चढू लागले. आणि काय सांगू ! साईभक्तांनो, त्यावेळी माझे अष्टसात्विकभाव फुलून येऊ लागले. मनात अशी प्रखर भावना फुलून आली की, ‘आज बाबा मला कोणत्या ना कोणत्या रूपाने अनुभूति देणारच !’ त्यावेळी ही अनुभूति सुरुच होती.

भावनेची आर्त हाक बाबांच्या कानी गेली आणि भोजनाच्या वेळी ध्यानीमनी नसताना अचानक ओळखीचे व नात्याचे असे तिघेजण आमच्या घरी आले. त्यांना ‘जेवावयास बसा’ म्हणावयाचा अवकाश, तिघेही ‘हो’ म्हणून जेवावयास बसले. ते ब्रह्मां-विष्णू-महेश नव्हते काय ! भक्तांसाठी बाबा माझ्या इच्छेप्रमाणे ब्रह्मा, विष्णू, महेशच्या रूपाने धावून आले आणि त्यांनी आपल्या वचनाची प्रचीति दिली.

जेथे जातों तेथे तूं माझा सांगाती

श्री. गणपत सखाराम परब
मु. पोस्ट- वायंगवडे (कसाल मार्ग),
ता. मालवण, जि. सिंधुदुर्ग.

मी १२ मे ८७ च्या आराम गाडीने, मुलांस भेटण्यासाठी मुंबईस निघालो व १३ तारखेस पहाटे पाच वाजता साईनिकेतन जवळ खोदादान सर्कल, दादर येथे उतरलो. बसच्या टपावर असलेला बोजा उतरण्यास फूटपाथवरील गुंड मंडळी तयारचा असल्यामुळे, त्यांनी मला बोजास हातही लावू दिला नाही किंवा दुसऱ्या कोणत्याही उतारुस हात लावण्यास देत नाहीत. कारण ते प्रत्येक बोजामागे दोन रूपये आकारतात. त्या प्रमाणे त्यांनी माझा बोजा उतरुन टँकसीत ठेवला. मी त्या गुंडास दोन रूपये देऊन टँकसीत बसलो, तेव्हा त्यांने आणखी पाच रूपयांची मागणी केली, कारण टँकसी त्याने आणली असे मला सांगू लागला. मी पाच रूपये न देता टँकसीत बसलो तेव्हां गुंडांचा म्होरक्या शार्टची बटने काढून टँकसी चालकाच्या बाजूच्या बैठकीवर बसून मला धमकावीत त्याने आपले दोन्ही हात माझ्याजवळ आणले. त्याला वाटले मी घाबरुन त्याची दक्षणा दर्इन कारण पहाटेच्या वेळी रस्त्यात रहदारी फारच कमी होती व मदतही मिळणे कठीण, अशा वेळी मी एकाएकी त्या गुंडाची दोन्ही मनगटे जोराने पकडली. मी म्हातारा व तो तरुण गुंड पण माझ्या त्या पकडीने त्यास काय वाटले कोणास ठाऊक, तो 'ठीक आहे' असे म्हणून खाली उतरला व टँकसी चालकाने गाडी चालू केली. मी टँकसी चालकाकडे पाहातो तो काय? त्याच्या समोर बाबांची तंसंबीर दिसली. मी आनंदाने बाबांस नमस्कार करून, आलेले संकट दूर केल्याबद्दल प्रार्थना केली. ऐन वेळी बाबांनी प्रेरणा दिल्यामुळे मी त्या गुंडाची मनगटे पकडल्यामुळे पुढील प्रसंग टळला. नाहीतर त्या टोळीपुढे माझा म्हातान्याचा काय पाड? पण बाबा माझ्या सांगाती होते ना?

दुसरा प्रसंग कॉकणातील शेती; मुख्यत्वेकरून पावसाच्या पाण्यावर अवलंबून असल्यामुळे पावसाच्यावेळी लावणीचे काम करावे लागते. नाहीतर सगळेच मुसळ केरात, त्याप्रमाणे १८ जूनला सकाळीच पाऊस पडल्यामुळे मी लावणीचे काम सुरु केले, पण कामाच्या घार्डत बैलाचा पाय माझ्या पायावर पडून खोल जखम झाली व ती फारच चिघळली. इंजेक्शने, औषधे घेऊन एक महिना काही पाय बरा होईना. तेव्हा बाबांस प्रार्थना केली की, माझा पाय लवकर बरा करा. त्या प्रमाणे माझा पाय दोन आठवड्यात बरा झाला, कारण जखमा फार मोठ्या असल्यामुळे भरण्यास वेळ लागला. या प्रमाणे साईबाबा माझ्या सांगाती असल्याने मी कठीण प्रसंगांतून बचावतो.

उभा पाठिशी तूं असतां, कसली मज चिंता

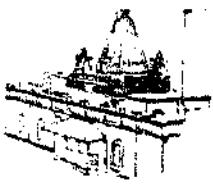
श्री. दिलीप शंकरराव लांडे
(बी.ए.डी.एड.) सं. अध्यापक,
गजानन महाराज विद्यामंदीर, 'महान',
ता. बार्शी टाकळी,
जि. अफोला (४४४-४०५) (विद भ).

"जरी हे शरीर गेलो मी टाकून ।
तरी मी धांवेन भक्तांसाठी ॥"

ह्या सद्गुरु साईमाझलीच्या वचनाचा अनुभव आम्हाला क्षणोक्षणी येतो. 'बाबा' आमच्या हाकेला ओ देऊन संकटांना पळवून लावतात.

तीन-चार महिन्या पूर्वीची गोष्ट आहे. आमची एकुलती एक कन्या चि. रेणूका जीला आम्ही 'बाबांचा प्रसाद' मानतो. ती माझे वडिलांसोबत दहिहांडा येथे गेली. मुलगी जरा खोडकरच म्हणून आम्हाला तिची फारच काळजी, परंतु आमची श्रद्धा बाबांवर त्यामुळे का चिंता करायची? लगेच तीन-चार दिवसांनंतर दहिहांड्यावरअन माझा धाकटा बंधू चि. प्रदिप माझ्या पत्नीला न्यायला आला. परंतु नेण्याचा उद्देश सांगायची त्याची हिम्मत होईना. परंतु खोदून खोदून त्याला विचारले तेव्हा त्याने एकदम धक्का देणारी बातमी ऐकविली ती अशी की, 'कु. रेणूका खेळत खेळत आली व 'स्टोक्ह'वर पडली आणि स्टोक्हवर ठेवलेल्या भांड्यातील सर्व उकळलेले तेल तिच्या चेहन्यावर व अंगावर सांडले व तिच्या चेहन्याची डावी बाजू भाजली आहे. परंतु 'बाबांच्या कृपे' मुळे तिचा डोळा वाचला. डोळ्याच्या वरच्या भागावर व खालच्या भागावर जखमा आहेत.

पत्नीने रडायला सुरवात केली. परंतु आम्ही तिला समजावले, "बाबांवर आपली श्रद्धा आहे, त्यामुळे काही काळजी करू नये. बाबा सर्व ठिक करतील." आम्ही जेव्हा गांवी गेलो व रेणूकाच्या जखमा व चेहरा पाहिला. त्या वेळी तिचा चेहरा एकदम भेसूर दिसत होता. तो भेसूर चेहरा पाहून आम्ही उभयतां हादरलोच. मी बाबांचा मनोमन धांवा केला आणि म्हणालो, "बाबा या तुमच्या लेकराचे काय चुकले? तिच्यावर का विघ्न आले? बाबा, आता तुम्हीच तिचे रक्षण करा." नंतर तिला उदी लावली व पाण्यातूनही दिली. आमचे घरी सर्वच बाबांचा धावा करीत होते. बाबांचे नांव घेऊन औषधोपचार सुरु केला. काय आश्चर्य एवढ्या खतरनाक जखमा तीन-चार दिवसात सुकल्या. पुढे १५ दिवसात तिच्या चेहन्याची साधी खूण सुद्धा राहिली नाही. बाबांच्या कृपेमुळेच हे शक्य झाले. जळात्याचे डाग तिच्या चेहन्यावर राहिले असते तर? किंवा डावा डोळा कामातून गेला असता तर? याची कल्पनाही करवत नाही. परंतु "साई तारी त्यास कोण मारी?"

दुसरा प्रसंगही असाच हे, मार्च ८७ चा महिना एस.एस.सी. परीक्षेची गडबड. आमचे परीक्षा केंद्र तालुक्याच्या ठिकाणी म्हणजे 'बार्शीटाकळी' येथे होते. मला पर्यवेक्षक म्हणून बीजगाठित व भूमितीच्या पेपर्सच्या दिवशी जायचे होते. परंतु दोन दिवस अगोदर पासूनच माझी प्रकृती अचानक बिघडली. वांत्या व संडासचा त्रास होऊ लागला. त्या कारणे मी केंद्रावर जाऊ शकलो नाही. अचानक असा त्रास सुरु झाल्या कारणे मी बाबांचा मनोमन धावा केला. बाबा, भलत्याच वेळी हा त्रास का व्हावा? परंतु साईंची इच्छा निराळीच होती. त्यांच्या इच्छेपुढे कुणाचे चालणार? व ते करतील ते योग्यच करतात. याचा प्रत्यय नंतर आला कारण, दि. २६ ला भूमितीच्या पेपरच्या दिवशी खुद 'जिल्हाधिकारी साहेबांनी' परीक्षा केंद्रावर धाड टाकली व अनेक कॉप्या करणाऱ्या व पुरवणाऱ्यांना पकडले. त्याचा त्रास पर्यवेक्षकांना सुद्धा झाला अर्थात ते सामील होते असे नव्हे परंतु सर्वांसोबत त्यांना व केंद्राधिकाऱ्यांना सुद्धा आरोपी करण्यात आले व पोलीस केस होऊन एक दिवस केंद्राधिकाऱ्यांसहित सर्व पर्यवेक्षकांना तुरंगात राहण्याचा प्रसंग आला. शिवाय आर्थिक व मानसिक त्रास झाला तो वेगळाच. मी त्या दिवशी पर्यवेक्षक म्हणून जर गलो असतो, तर माझ्यावर तीच पाळी आली असती. परंतु बाबांनी 'प्रकृती नादुरस्ती'चे कारण पुढे करून संभाव्य धोक्यापासून मला वाचविले.

खरोखरच साईमाऊलीच्या कृपाप्रसादे अनेक संकटातून मी वाचलो. बाबांचे वचन "जरी हे शरीर गलो मी टाकून, तरी मी धावेन भेक्तांसाठी" सार्थ करून दाखविले. त्या सद्गुरु कृपाळू साईमाऊलीच्या चरणी कोटी-कोटी दंडवत.

"उभा पाठिशी तू असतांना, कंसली मज चिता

सद्गुरु साई तू माझा त्राता"

श्री साईमहिमा

सौ. सुमित्रा आत्माराम धुरी

३३/८ वारस्तू उद्योग कॉलनी,

पिंपरी, पुणे-१८.

माझी मुलगी चि. सेवा हिच्या लग्नासाठी आम्ही जवळ जवळ गेली १०-१२ वर्षे सतत प्रयत्न करीत आहोत. परंतु जिथे जिथे जावे तिथे तिथे नकारघंटा ठरलेली. कधी पत्रिका जमत नाही तर कधी मुलगी पसंत नाही. बरे सर्व काही जमत असले, तर घरचा देव कौल देत नाही. एक ना दोन अनेक सब्बी. यामुळे तिच्याबाबतीत होणारी निराशा आम्हा सर्वांनाच त्रस्त करून सोडत होती. मुलगी पदवीधर, दिसायलाही चारचौधीसारखी असूनही तिच्यावर ही वेळ कां यावी कळत नव्हते. उजाडणारा

प्रत्येक दिवस आम्हाला (मी स्वतः, माझे यजमान, माझे दोन मुलगे, माझी विवाहीत मुलगी व जामात) जीवनातील नैराश्येच्या गर्तेत लोटत होता. नवरी मुलगी तर पार पैतागूनच गेली होती. तिचा दैवावरचा, देवावरचा आणि माणसावरचा विश्वासच उडाला होता. नाही म्हणायला श्री बाबांचे नामस्मरण करणे, प. पू. दासगणू यांचे “साई-स्तवन मंजिरी” मधील प्रार्थनाष्टक रोज एकदा व प्रत्येक रविवारी १०८ वेळा असे नऊ रविवार वाचणे, बाबांच्या प्रतिमेचे पूजा करणे, वगैरे मध्ये मात्र तिला कुठेतरी आशेचा किरण दिसत होता. शिवाय मी स्वतः “श्री साईसच्यरित” निघमीत वाचते.

वाढते वय दरवेळी पदरी पडणारी घोर निराशा यांनी आम्हाला काही सुचेनासेच व्हायचे. त्यातच लोकांची बोचक सहानुभूती, नसत्या चौकशा, हिचे लग्न यापुढे होणार तरी कधी? अशा प्रकारची जीवघेणी थऱ्हा! हे सारं असह्य होऊन मी शेवटी बाबांना परमश्रद्धेने सांकडे घातले, “बाबा, तूच आता माझा त्राता आणि सर्वस्व.... माझ्या लेकीचे भवितव्य आता तुझ्याच हाती. तिचे लवकरात लवकर लग्न चांगल्या ठिकाणी घडवून आण.”

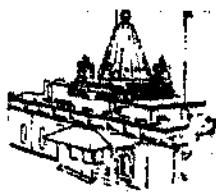
आणि काय आश्चर्य!.... तिच्यासाठी सुस्थितीतला, सुस्वभावी चांगल्या घराण्यातील वर मिळून कोणत्याही प्रकारचे विघ्न न येता एक महिन्यावे आतच ७ मेला तिचे व्यवस्थित लग्नही पार पडले. ती आज सुखाने आपल्या घरी नांदत आहे. आज बाबांची मी शतशः ऋणी आहे.

याचाच दुसरा प्रत्यय म्हणजे लेकीच्या लग्नानंतर जवळ जवळ दोन महिने मी माझा दमा व श्वास या जुन्या दुखण्याने आजारी आहे. काही ना काही कारणाने “श्री साईलीला” मासिकात माझा वरील अनुभव देणे राहूनच जात होते.

बाबांना बोललेले पुरे करु न शकल्यामुळेच माझा आजार बळावला आहे. अशी माझी समजूत होत होती. दोन तीन डॉक्टर झालेत. सर्व प्रकारची तपासणी, औषधे झालीत. तरी आराम पडत नाही. तेव्हा राहून राहून मी बाबांना बोललेले पुरे करु शकले नाही याचीच खंत मला लागून राहिली.

आज शेवटी मी माझा अनुभव दिवाळी अंकासाठी देत आहे. आणि चमत्कार असा की गेले दोन महिने घर करून राहिलेला माझा आजार बराचसा कमी असून मला थोडा फार आराम वाटत आहे. दिवसभर अंथरुणात पडून रहाणारी मी आज बसून सुद्धा राहू शकले. मला भेटायला आलेल्या माझ्या नातीशी (माझ्या मोठ्या मुलीच्या मुली) गप्पागोष्टी करू शकले. हा सारा श्रीसाईमहात्म्याचा प्रताप!

“असता सदैव साई पाठीराखा”

— श्री. नामदेव नथूजी मदनकर

टाईप-३-३९-०३,

डॉ. कसबेकर पार्क,

रसायनी, जि. रायगड (महा.).

श्री साई सत्चरित्रातील अकराव्या अध्यायाचे शेवटी बाबांनी स्वतःच म्हटले आहे— “इष्ट प्राप्ती अनिष्ट निवृत्ती । पहावी प्रचिती बाबांची” याची प्रचिती बहुधा प्रत्येक साईभक्ताला येतच असते.

मी नोकरीला आहे. कंपनी बन्यापैकी आहे. नोकरीत बन्याच गोष्टी नियमाप्रमाणेच होत असतात. एखाद्या मुद्याबाबत दुमत असत. मला १९८० साली बढती मिळाली व त्यानंतर मागण्यांचा करार झाला. करारानुसार पगार ठरवतांना काही तरी घोटोळा झाला. ती बाब एप्रिल १९८६ मध्ये उघडकीस आली. एक पगारवाढीचा प्रश्न होता व दरमहा ३० रु. पासून ५० रु. पर्यंत नुकसान होणार होते. म्हणून मे १९८६ मध्ये मी तक्रार अर्ज केला की पगार योग्यरितीने निश्चित करावा व दरमहा होणारे नुकसान टळावे. ६ वर्षांचा कालावधी लोटला असत्याने त्याकडे कुणी फारसे लक्ष्य दिले नाही. माझी झोप उडाली वर्षाला ४०० ते ६०० रु.चे नुकसान आयुष्यभर होणार होते. म्हणून मी काळजीत होतो व साईबाबांची प्रार्थना करीत होतो की, बाबा काही तरी करा. अशा मनःस्थितीत असताना साईलीलेचा एक अंक वाचावयला घेतला व त्यातील एका भक्ताच्या अनुभवाकडे माझे लक्ष वेधले गेले. तो अनुभव होता— साईचरित्रातील ११व्या अध्यायाचे पारायण केल्याने त्या भक्ताचे अडलेले काम मार्गी लागले व पूर्ण पण झाले. तोच अनुभव त्याच परिस्थितीत मला वाचावयास पुढे करून बाबांनी मला मार्ग दाखवला. मी संकल्प सोडला की ११व्या अध्यायाचे ११ वेळा पारायण करीन. त्याप्रमाणे मी ११ दिवस पारायण केले आणि काय आश्चर्य! पारायण संपले त्याच दिवशी माझी फाईल निर्णय घेण्यासाठी पुढे पाठवण्यात आली. जी फाईल ५ महिने धुळ खात पडली होती ती मार्गस्थ झाली. मला खूप आनंद झाला. पुन्हा ४-५ महिने झाले पण निर्णय लागेना. कारण ज्यांनी फाईल पाठवली त्यांनी नकारात्मक भूमिका घेतली होती, पण माझ्या पाठीशी साईबाबा आहेत आणि “ते आपल्या भक्तांकरिता अशक्य गोष्टी शक्य करून दाखवतात.” हे मला पक्के ठाऊक होते. आणि निर्णय माझ्या बाजूनेच लागेल असा पूर्ण विश्वास होता— साईबाबांवर विश्वास होता. ही तर बाबा “श्रद्धा आणि सबूरी” यात माझी परिक्षाच घेत होते. साईबाबांवर पूर्ण श्रद्धा ठेवून दर गुरुवारी ११व्या अध्यायाचे वाचन सुरुच होते. आणि आश्चर्य! अचानक जून ८७ला माझ्या तक्रारीचा निर्णय लागला आणि मला ऑगस्ट १९८० पासून एक जादा पगारवाढ मिळाली. सर्वांना अशक्य वाटणारी गोष्ट बाबांनी आपल्या भक्तांकरिता— माझ्याकरिता शक्य कोटीत आणली. असे आहेत आपले कृपाळू साईबाबा! म्हणून

११व्या अध्यायात— “होऊनी श्रद्धाभक्तियुक्ता करील जो या अध्यायाने नित्य। पारायण होऊनी स्वरथ चित्त। आपदा निर्मूकत होईल ॥ तसेच पुरेल अपूर्व इच्छित काम। व्हाल अंति पूर्ण निष्काम। पावल दुर्लभ सायुज्यधाम। अखंड राम लाधाल ॥” हे दिलेले आश्वासन खरे आहे.

श्री. साई कृपेचे अनुभव

— सौ. नलिनी ग. गळाणकर
गांवठाण चौक, विरार (पश्चिम).

आम्ही साईबाबांचे तीन वर्षांपासून भक्त झालो. ते कसे झालो त्याला कारण माझ्या मुलीची मैत्रिण कु. गीता तिरोडकर हिने मला श्री साईलीला अंक वाचण्यास दिले होते. ते वाचून व त्यातले साईभक्तांचे अनुभव वाचून मनाला समाधान वाटले. मी रोज बाबांना हार घालून नमस्कार करते व साईराम-साईराम असा जप करते. त्यानंतर आम्हाला बरेच अनुभव आले.

माझ्या मुलाला बाबांच्या कृपेने नोकरी लागली. माझ्या मुलीची छाती भरून यायची व बेचैन होऊन घाबरून जायची तिला बरे वाटू लागले. माझी नात दीपाली हीला वरचेवर डोळ्यावर पुळ्या यावयाच्या व पू व्हायचा ते बंद झाले. माझी दुसरी मुलगी बाळंतपणाच्या वेळी अडली व ऑपरेशन करावयाची पाळी आली. त्यामुळे आम्ही सर्व घाबरून गेलो. सारखी बाबांची उदी आम्ही तिला लावत होतो व प्रार्थना करीत होतो तरीपण तिचा त्रास वाढतच होता. नंतर माझी धाकटी मुलगी ही शिरडीला बाबांचे दर्शनाला जाऊन आली होती व तिने बाबांच्या मूर्तीच्या आंगठ्या आणल्या होत्या त्यातली एक आंगठी तिने मोठ्या बहिणीला दिली होती. तिचे यजमान ज्यावेळी हॉस्पीटलमध्ये जाण्यास निघाले त्यावेळी त्यांना आंगठीची आठवण झाली व त्यांनी ती आंगठी बरोबर घेऊन गेले व मुलीच्या हातात घातली आणि काय आश्चर्य! श्री साईच्या कृपेने त्यानं १॥ ते २ तो सांच्या अंतराने कांहीही त्रास न होता मुलगी सुखरूप प्रसूत होऊन तिला मुलगी झाली. आमच्या सर्वांच्या डोक्यावरील ताण कमी झाला व डॉक्टरांना देखील समाधान वाटले. माझी धाकटी नात जुईली हिला वरचेवर खोकला होत असे तो पण साईच्या कृपेने बरा आहे.

श्री साईच्या कृपाप्रसादाने आज आम्ही सर्व जण सुखात आहोत. अशीच कृपादृष्टी आमच्यावर व सर्व साईभक्तांवर सतत राहो ही श्री साईचरणी प्रार्थना.

अपुरी इच्छा पूरी झाली

श्री. श्रीराम वि. सातर्डेकर

१८/२ विजीत निवास,
परेल, मुंबई-४०० ०९२.

नुकत्याच झालेल्या गुरुपौर्णिमा उत्सवावेळी आलेला अनुभव. गेली ४२ वर्षे मी शिर्डीत होणाऱ्या बाबांच्या तिनही उत्सवास वारीप्रमाणे येत असतो. उत्सवाचा आधला दिवस आजपर्यंत माझ्या भक्तीसंगीताच्या सेवेसाठी मंदिरात मला दिला जातो. यावेळी मी दिल्लीहून ९ जुलै १९८७ रोजी शिर्डीस आलो. दिल्लीहून येतेवेळी गाडी ४। तास उशीरा आली. त्यामुळे मी त्रासलो होतो. हा दिवस गुरुवार (बाबांच्या पालखीचा दिवस त्यामुळे माझ्या भक्तीसंगीताच्या कार्यक्रमास वेळ मिळणे शक्य नव्हते. तशांत यावेळी द्वारकामाईत पोथीचे अध्याय वाचन करण्याच्या भक्तांच्या नावाचा लॉट काढायचा होता. त्यामुळे कार्यक्रम होणे शक्य नव्हते असे मंदिरप्रमुख श्री बागवे यांनी सांगितले. तरी गुरुपौर्णिमेदिवशी तुम्ही सेवा करा त्याप्रमाणे संस्थान गायक श्री सूर्यवंशी यांस माझे नांव कलाकारांच्या यादीत लिहिण्यास सांगितले. गुरुपौर्णिमेदिवशी सायंकाळी ७। ते ८ असे एक प्रवचन होते. त्यावेळी जाहीर केले की कलाकारांच्या नावाची यादी कल्पनेपेक्षा जास्त झाल्यामुळे रात्री ११ वाजता कार्यक्रम सुरु होण्याएवजी ८ ते ९ या एक तासात पहिली नावे दिलेल्या कलाकारांनी आपली सेवा रुजू करावी. माझा क्रमांक ६ वा होता. ८ वाजता पहिल्या कलाकाराचे नाव घेण्यास सुरुवात केली. ५ नावे घेतली तरी कुणीही कलाकार आला नाही. शेवटी ६ वे माझे नांव घेताच मी हजर झालो. त्यावेळी श्री सूर्यवंशी म्हणाले की, “दादा! काल तुमची सेवा झाली नाही. त्यामुळे बाबांनी आज तुम्हाला पहिला नंबर दिला.” खरं आहे ते! फक्त दोनच गीते म्हणायला मिळाली. सेवा रुजू झाली. दिल्लीहून येताना माझ्याबरोबर तिन स्नेही आले होते. रविवारी आम्ही सर्वजण रात्री ९ च्या एशियाड गाडीने निघणार होतो. परंतु माझ्याबरोबर आलेल्या तिघांनी शनिवारीच जायचे ठरविले. त्याप्रमाणे ते गेलेही. त्यांच्या ३ तिकिटां जायच्या होत्या. रविवारी रात्री ७। वाजता द्वारकामाईत जावून श्री बाबासमोर श्रीफळ ठेवून आम्ही उभयतांनी निरोप मागितला. परंतु नेहमीप्रमाणे एक वेगळा भास छोतो. तो झाला नाही. उदास वाटत होते. ८। वाजता निघायचे म्हणून सामान रुमच्या बाहेर आणून ठेवले. पोटात दुखू लागले म्हणून मी बाथरुममध्ये गेलो. तो मला उठताना त्रास होवू लागला. कशीबशी बाथरुमची कडी काढली. बाहेर आलो तो चालताही येईना. मला उचलून बिछान्यावर आणून ठेवले. डॉक्टरना बोलावले. त्यांनी तपासून गोळ्या आणि इंजेक्शन देतो म्हणून सांगितले. पण मला इंजेक्शन आणि गोळ्या सूट होत नाहीत. तरी डॉक्टरांनी सांगितले की मी गोळ्या देतो. मात्र तुम्ही स्वस्थ पडून रहा. प्रवास करू नका.

त्यानुसार सौ. आशा, मी आणि मुलगा प्रसाद अशी आम्ही तिघेजण राहिलो. इतर स्नेही मंडळी आणि मुले नाईलाजास्तव गेली. एकूण मुंबईची सहा जायऱ्यांनी तिकीटे

होती. परंतु स्टॅण्डवर जाताच त्या सर्व तिकीटी श्री साईकृपेने त्वरीत गेल्या! नंतर द्वारकामाईतील बाबांच्या समईतले (नंदादीपातले) तेल आणि उदी लावून मालीश केले, आणि मी सोमवारी साधारण चालू लागलो. दुपारी श्री सितारामपंत धानू साहेब यांजकडे साईचरित्राच्या पारायणाची समाप्ती होती. तिथे दोन जिने चढून गेलो. बाबांचा प्रसाद घेतला. 'मंगळवारी' अंगारकी संकष्टी चतुर्थी होती. त्या दिवशी खूपच दरे वाटले. श्रीचा अभिषेक केला. श्री. बागवेना विचारून रात्री ९ ते १० अशी वेळ भक्तिसंगीतासाठी घेतली आणि १ तास मंदिरात बाबांपुढे तल्लीन होदून भजने सादर केली. श्री सितारामपंत धानू साहेब आले आणि म्हणाले, 'दादा! तुमचा आवाज फारच सुंदर लागला होता. श्रवणीय कार्यक्रम झाला. समोरच्या रसिकांनीही उत्साहपूर्ण साद दिली. किती समाधान लाभले असेल मला! श्री बाबा! आपल्या भक्ताची अपुरी राहिलेली इच्छा अशी पूर्ण करतात!

बाबांच्या उदीचा महिमा

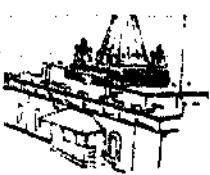
सौ. स्मिता नितीन रेणे
अ/१, जानकी कुठीर,

लो. टिळक पथ,
दहिसर (पश्चिम), मुंबई-६८.

श्री साईबाबाच्या भक्तीची प्रथिती भक्तांना वेळोवेळी येत असते. संकटकाळी भक्ताने घातलेल्या हाकेला बाबा नेहमीच धावून येतात. आणि एक आगळ वेगळा अनुभव भक्तांच्या मनात उसवून जातात. मला आलेला अनुभव येथे नमूद करावासा वाटतो.

गभरिंणात सुरुवातीपासून माझी तब्बेत ठीक नक्ती. सतत काहीतरी प्रश्न उद्भवताच होते. डॉक्टरी तपासणी चालूच होती. तशात पाचव्या महिन्यात तपासणीला गेले असताना, 'गभरिंयाला टाके घालावे लागतील व त्यानंतर पुढील चार महिने सतत झोपून रहावे लागोल' असे निदान डॉक्टरांनी केले. नक्की काय करायचं, ते आठ दिवसांनी ठरवू असे सांगितले. त्यावेळी मी खूप घाबरून गेले. काय करावे ते सुचेनासे झाले. घरी गेल्यावर बाबांच्या तसबीरी समोर उभी राहून मी मनःपूर्वक प्रार्थना केली आणि आठ दिवस बाबांचे तिर्थ व उदी घेत राहिले. आणि आश्चर्य म्हणजे, आठ दिवसांनंतर पुन्हा तपासणी केल्यावर 'टाके घालण्याची गरज नाही, सर्व काही व्यवस्थित आहे' असे निदान निष्णात डॉक्टरांनी केले व माझ्यावर आलेले संकट टळले.

भक्तांच्या मनी श्रद्धा व सबूरी असेल तर "जया मनी जैसा भाव तया तैसा अनुभव" ह्या ओळीची प्रथिती आल्याशिवाय रहात नाही.

वेळ आली पण बाबांनी वाचवले

श्री. महादेव किसन काळे

द्वारा— बसंत सिनेमा,

चैंबूर, मुंबई-४०० ०७४.

सोमवार दि. १-६-१९८७ चा दिवस, महिन्याचा पहिला दिवस. त्या दिवशी आमच्या सिनेमागृहामध्ये सर्व शो हाऊसफुल्ल होते. त्यामुळे मला जास्त काम नक्ते. थोडे काम होते, ते काम जेवणाच्या वेळेपर्यंत आटपून, मी आमच्या पगारासाठी (आमच्या पगाराचा दिवस असल्याने) पगाराचे पैसे भरण्याकरिता कळर (कागदी पाकीट) आणण्यासाठी दुपारी १ वाजता जेवणाच्या वेळात निघालो.

चैंबूर कॅम्पात सिनेमा गृहापासून निघालो. रस्त्याच्या एका बाजूने थोड्या अंतरावर गेलो आणि माझ्या मागाहून भरधाव वेगाने येणाऱ्या सफेद रंगाच्या अम्बेसॅडरने मला उडवले व न थांबता निघून गेली. मी ४ ते ५ फूट हवेत उढून जमिनीवर आदळलो. माझ्या दोन्ही पायाच्या गुडघ्यांना, डोक्याला व डाव्या डोळ्यास जोराचा फटका बसून एका सेकंदात तोंड मडक्यासारखे झाले. डावा डोळा बंद झाला व रक्त जोराने नाकातोंडातून डोळ्याच्या भुवयांवरून वाहू लागले. पोटावरील सर्व भाग रक्ताने माखून गेला, शर्ट पॅन्ट फाटली. खिशातली डायरी, पेन व पायातले बूट कुठे उडाले याचे भान राहिले नाही. तरी तसाच उढून चैंबूर पोलीस स्टेशन व राजावाडी हॉस्पिटल मध्ये मीच एकटा गेलो, कारण सोमवारचा दिवस असल्याने सर्व दुकाने बंद होती व दुपारची वेळ असल्याने माझे मला सांभाळावे लागले. तरी मी तिकडे लक्ष न देता, बाबांचे स्मरण चालू केले. आणि मला सर्व शक्ती आली. त्यामुळेच मी पोलीस स्टेशन व हॉस्पिटलमध्ये जाऊ शकलो. माझा झालेला अपघात पाहून, सर्व लोक म्हणत होते, या माणसाचा डोळा कामातून गेला. हे शब्द ऐकून मी फार घाबरून गेलो. नंतर मला महात्मा गांधी हॉस्पिटलमध्ये दाखल करण्यात आले. तेथील डॉक्टरने मला पाहून सांगितले, डोळा व नाकांस मार लागला आहे, तरी, लवकर जाऊन क्ष-किरण काढा. तोंडाचे तीन एक्सरे काढण्यात आले. ते पाहून सांगण्यात आले की, नाकाचे ऑपरेशन करावे लागेल. हे ऐकून मी घाबरलो. बाबांचे नाव घेणे व साईलीला वाचणे चालू होते. माझ्या तोंडातून एकदम शब्द निघाले, बाबा माझे ऑपरेशन न होता, सर्व व्यवस्थित होऊ दे! त्याप्रमाणे सर्व झाले. माझी आई व भाऊ मला भेटण्यास नेहमी येत, त्यावेळी बाबांची उदी पाण्यातून देत असे व कपाळाला लावत असे. नंतर डॉक्टरांनी सांगितले, ऑपरेशन करावे लागणार नाही, हे ऐकून माझा आनंद गगनात मावेनासा झाला. त्या आनंदातही मी बाबांचे नाव घेणे मात्र विसरलो नाही. असे माझे बाबा व त्यांच्या उदीची किमया. अशा माझ्या बाबांना कोटी कोटी प्रणाम व पुढील आयुष्य बाबांच्या सेवेत राहो, हीच बाबांच्या चरणी प्रार्थना.

बाबा झालो मी हैराण

श्री. डी. जी. देशपांडे

११-ए, खूर-सिल-नाझ, कोहीनूर रोड,
दादर, मुंबई-४०० ०१४.

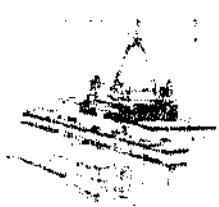
माझ्या आयुष्यातील एका विचित्र आजारपणाचा भोग मला जून व जुलै १९५८ च्या दरम्यान भोगावा लागला. त्यावेळी मी मुंबईतील एका मान्यवर कंपनीत वरिष्ठ हुद्द्यावर अधिकारी होतो. मी व माझी पत्नी तां. ३ जून ५८ रोजी प्रथम लोणावळ्यास श्री. दासगणू महाराजांच्या दर्शनास गेलो. ते आपला दशाहारा निमित्त मुक्काम नेहमी लोणावळ्यास करीत. लोणावळ्याहून ता. ४ जून ५८ ला पुण्यास गेलो. ता. ५ जूनला गुरुदेव रानडे यांचे चरित्र विकत घेतले व योगायोगाने त्याचवेळी श्री. नारायण महाराज जोशी, श्री. दासकिसन महाराज ह्यांच्या भेटी घेतल्या. त्याच प्रमाणे ता. ६ जून रोजी श्री. भाऊसाहेब पराटे बाबा ह्यांची ही नेहमीप्रमाणे भेट घेतली.

नंतर त्रिंबकेश्वरला जाण्यासाठी नाशकाची तीन तिकीटे रिझर्व्ह केली. त्याच प्रमाणे त्रिंबकेश्वरास आमचे कुलोपाध्याय श्री. शौचे गुरुजी ह्यांना पत्र पण पाठविले. काय असेल ते असो. ता. ८ जूनला सकाळपासून माझा उजवा पाय दुखू लागला व रात्री ताप भरला. जाण्याचा बेत रद्द करून श्री. शौचे यांना तार केली.

ता. ११ जूनला सकाळच्या गाडीने आम्ही दादरला परत आलो. त्याच दिवशी ताप वाढला. आमचे फॅमिली डॉक्टर श्री. कामत हे बाहेर गावी गेल्यामुळे त्यांचे सहाय्यक डॉ. सावंत तपासून गेले. ताप होताच. ऑफीसमध्ये रजेचा अर्ज दिला. ता. १४ जून पर्यंत निरनिराळी ट्रिटमेंट झाली. ताप उतरत नव्हता, अशक्तपण वाढत होता. श्री. सावंत ह्यांनी सिनीयर डॉ. वझे (एम.डी.) ह्यांनाही आणले होते. त्या रात्री तापातच मला ग्लानी आली होती. मी श्री बाबांचा धावा करीत होतो, बडबड करीत होतो—

बाब झालो मी हैराण
कंठाशी आले प्राण ॥
सांगतो आपली आण
तुम्हा वांचूनी ना मज कोण ॥
करा दया मज दिनावरी
आहे मी अति पापी जरी
माझा भरवसा तुम्हावरी
म्हणूनी मी धरिली सबूरी आजवरी ॥

त्या रात्री मला झोपेत एक भयानक स्वज्ञ पडले. जणू काय काळ पुरुष मला न्यावयासच आला होता. थोडक्यात आनंदाची गोष्ट म्हणजे मला ग्लानीमुळे झोप लागून घामाने थबथबलेला असा जागृतीत येत असता, 'तू १५वा अध्याय वाच,' असे अझात शब्द ऐकूं आले. दुसरे दिवशी सकाळी डॉ. वझे यांचे सत्त्व्यानुसार डॉ. सावंत

यांनी 'उंदराचे दंशावर' म्हणून आरसेनीकचे एक इंजेक्शन दिले व काय आश्चर्य! त्याच दिवशी ताप उत्तरला व पाय दुखावयाचा पण कमी झाला. ही डॉ. ना झालेली प्रेरणा ही सद्गुरु साईबाबांचीच कृपा. तेळ्हा पासून श्री साईलिलामृतातील ३५ वा अध्याय माझ्या व माझ्या निकटवर्तीय नातेवाईकांच्या व मित्र मंडळीच्या वाचनात असतो. वाचकांनी पण याचा जरुर अनुभव घ्यावा. पुढे मला संपूर्ण बरे होण्यास जवळ जवळ तीन आठवडे लागले. कारण उंदीर दंशामुळे जांघेत गळवे झाली होती.

त्या माझ्या आजारपणाच्या काळात माझ्या अनेक मित्रमंडळींनी, नातेवाईकांनी, ऑफीसमधील अधिकारी वगाने व कामगार बंधूंनी जे प्रेम व आपुलकी दाखविली, त्याबद्दल त्यांना धन्यवाद देतो. त्यावेळी मी व माझ्या पत्नीने व्यक्तिशः आभार मानलेच होते. बाबा भक्ताचे हाकेला जरुर धांव घेतात.

श्री बाबांची कृपा

श्री. रमेश लोढा

बी.ई.

एम. २५९, आदिनाथ सोसायटी,

पुणे-२७.

लहानपणापासून माझा परमेश्वरावर विश्वास आहे. अर्थात कुठलीही अडचण जो पर्यंत आपल्या प्रयत्नात आहे, नुकसान सोसण्याच्या ऐपतीत आहे, तो पर्यंत परमेश्वराकडे मागणे करणे योग्य नाही, ही अंतकरणाची प्रथमपासूनची धारणा. व त्याप्रमाणे शक्यतो वागणे, आज पर्यंत घडत आले. अशीच जबरदस्त अडचण आली असता, श्री साईकृपेने त्यातून कशी सुटका झाली, हा अनुभव खालीलप्रमाणे आहे.

सुमारे ७/८ महिन्यापूर्वी माझी दिल्लीला बदली होईल, असे कळले होते. तेळ्हापासून मिळाली तर दुसरी नोकरी-उद्योग पुणे येथेच मिळावा म्हणून मी बन्याच प्रयत्नात होतो. ६/७ महिने प्रयत्न करूनही कशातच यश मिळाले नाही. शेवटच्या दोन महिन्यांत तर मी पूर्ण सुई घेऊन निकराचे प्रयत्न केले. पण यशाचे चिन्ह दिसेना! याचवेळी साईलीलाचा एक अंक माझ्या वाचनात आला. त्यातील लोकांच्या अनुभवावरुन माझ्याही मनात श्री साईबाबांबद्दल आदर निर्माण झालेला होता. शेवटी नोकरीवर परत रुजू होण्यापूर्वी ४ दिवस अगोदर श्री साईबाबांच्या छबीसमोर मनःपूर्वक प्रार्थना केली व बदलीचे लांबले तर शिरडीस येईन, अशी प्रार्थना केली. यिठऱ्याही टाकल्या व एक उचलली असता, बदली होत नाही, असा कौलही मिळाल्याने, माझे मन पूर्णतः शांत झाले. नंतर नोकरीवर रुजू झालो असता, बदलीची ऑर्डर निघाली आहे, पण त्या यादीतील एकाने २/४ दिवसांपूर्वीच त्या ऑर्डरला स्टे मिळविला, असे कळले. व बदलीचे विनासायास लांबले. त्याच आठवड्यात मी शिरडीस जाऊन दर्शन घेऊन आलो. अशीच बाबांची नित्य कृपा असावी, हेच मागणे.

इच्छापूर्ति : बाबांशी भेट

कु. तेजस्विनी दासोदर तारळेकर

एम.ए.

"कृष्ण कृष्ण", घ. नं. १७०९ हॉ.

राजारामपुरी, ७ वी मल्ली,

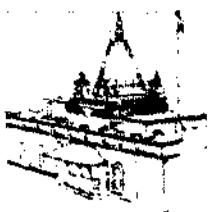
कोल्हापूर-४ १६ ००८.

शिर्डीत गेल्यावर तिथल्या वारतव्यात श्रीबाबांचं दर्शन, त्यांची भेट, आवाजअवण, स्वप्नदर्शन इत्यादि अनुभूति येतात असे आपण सर्व साईभक्त मानतो.

तिथे बाबांची भेट कोणत्या रूपात होईल, हे मात्र निश्चित सांगता येत नाही, कळत नाही. परवाच्या दिवाळीत जेव्हा आम्ही सर्वजण शिर्डीला गेलो तेव्हा बाबा मला भेटले, माझ्याशी बोललेही! पण मी त्यांना ओळखू शकले नाही.

त्याचे असे झाले— दररोजप्रमाणे मी बाबांची पहाटेची काकडआरती केली. लोणीसाखरेचा प्रसाद घेऊन बाबांचे स्नानदर्शन घेऊन गुरुस्थानापाशी प्रदक्षिणा घालण्यासाठी मी तिथे गेले. दिवाळीचे दिवस असल्याने गर्दी खूप होती. दर्शनासाठी रांग लागली होती. त्या गर्दीत ढकलाढकलीत कुणाची तरी लाह्यांची पिशवी तिथे पडली होती. मला वाटलं की, बाबांचा प्रसाद आहे, उचलून घ्यावा. (बाबा जोधळ्याची भाकरी मोठ्या आवडीने खात, आजही खातात, बाबांना दररोज रात्री भाकरीचा नैवेद्य दाखविले जातो, म्हणून जोधळ्याच्या लाह्या तिथे प्रसाद म्हणून घेण्याची पद्धत आहे.) पण दुसऱ्याच क्षणी मनात आलं की, जे आपलं नाही ते घेऊ नये. म्हणून मी ती पिशवी उचलून तिथल्या भटजीजवळ दिली. प्रदक्षिणा पूर्ण करून मनसोक्त दर्शन घेऊन मी 'साईप्रसाद' मधील खोलीवर परतले.

मनात पुनःपुन्हा त्या प्रसादाचे विचार येत होते. 'मी तो प्रसाद बाबांनी दिला हे ओळखून घ्यायला हवा होता का?' इतक्यात माझ्या आईने आम्हा सर्वांना लाह्यांचा प्रसाद दिला. ह्वारकामाईत आई दर्शन घेत असताना तिथे अशीच मिळालेली लाह्यांची पिशवी भटजीकडे देत असताना त्यांनी ती प्रसाद म्हणून आईला दिली. तोच प्रसाद साई आम्हाला देत होती. माझ्या मनात घोळणाऱ्या प्रसादला श्रीबाबांनी अशा प्रकारे उत्तर दिले होते. आम्ही सर्वांनी प्रसाद घेतल्यावर उसलेला प्रसाद मी माझ्याजवळच्या छोट्या पिशवीत ठेवला. दुसऱ्या दिवशी मी दररोजप्रमाणे बाबांची काकडआरती, प्रसाद ग्रहण, स्नानदर्शन करून गुरुस्थानापाशी प्रदक्षिणा घातल्या, आणि थोडा वेळ समोर बसले. माझ्याबरोबर माझा भाचा श्रीधर आणि भाची दीर्घिदोघे होते. तिथे समोरच्या अग्नित ऊद घालावा म्हणून मी माझ्या जवळच्या पिशवीतून एक एक वस्तू बाहेर काढू लागले. श्रीधर थंडी वाजते म्हणून त्या अग्निपाशी उबेला उभा होता. मी उद शोधत होते. इतक्यात माझ्याजवळ बसलेली दीर्घि चट्कन उटून गुरुस्थानाच्या बाहेर धावत गेली. ही अशी अचानक का धावते आहे, गर्दीत ती चुकेल म्हणून मी तिच्या मागे निघाले.

मी ७-८ पावलेच टाकली असतील, इतक्यात माझ्यामागे 'ओ बाईजी! ओ ताई!' अशा अर्धवट हिंदी, अर्धवट मराठी भाषेत हाका मारत "एक म्हातारा" माझ्याजवळ आला, आणि म्हणाला, 'यह ले लो! हेघ्या!!' मी मागे वळून पाहते, तो त्याच्या हातात तीच प्रसादाची पिशवी होती. ऊद घालण्यासाठी पिशवीतील वस्तू बाहेर काढल्या तेव्हा तो प्रसाद मी तिथेच विसरले होते, हे "त्यानं" मला सांगितलं. मी तो प्रसाद घेतला. मला खूप आनंद झाला. तो प्रसाद हरवला असता तर मला खूप वाईट वाटले असते.

इतक्यात दीप्ति परत आली. तिला खोकल्याने घशाशी थुंकी आली होती. तिथे गुरुस्थान आवारात थुंकणे अयोग्य म्हणून ती बाहेर गेल्याचे तिने मला सांगितले.

माझा तिथे विसरलेला प्रसाद 'एका म्हातान्यानं' मला आणून दिल्याचं मी तिला सांगितलं, आणि मला असं वाटलं की, मी "त्याला" काहीतरी द्यायला हवं होतं. त्याला पैसे द्यावेत म्हणून मी आणि दीप्तिनं लगेचच "त्याला" सगळीकडे शोधलं. समोर रस्त्यावर जाऊनही इकडे तिकडे बरंच शोधलं, पण तो कुठेच आढळला नाही. मला खूप हूरहूर लागली. क्षणात माझ्या लक्षात आलं की, "तो" दुसरे तिसरे कुणी नसून आपले बाबाच होते की, जे आपल्या असंख्य भक्तांना असे वेड लावून ओढून आणतात, चिमणीच्या पिलाच्या पायाला दोर लावून त्याला ओढून आणावे तसे! नंतरच्या तिथल्या ३-४ दिवसांतही मला परत त्यांचं त्या रुपात दर्शन मिळालं नाही.

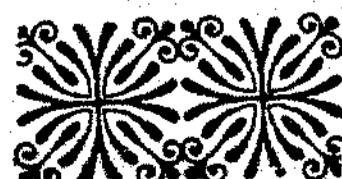
ते रुप सतत डोळ्यापुढे दिसत होतं. गोरापान रंग, उंच बांधा, पांढरी दाढी, थोडी वाढलेली, अंगात भगवा सदरा, पांढरी लुंगी, डोक्यावरून दोन्ही कानांवर रुमाल ओढून त्यावर टोपी घातली होती. स्मितहास्य करणारा तो चेहरा आजही माझ्या डोळ्यापुढे जसाच्या तस्सा दिसतो.

शिर्डीतील कणन् कण बाबांच्या अमृतमय स्पर्शने पावन झालेला आहे. तिथे त्यांचे अस्तित्व प्रकर्षने जाणवते. गीतेत भगवंत (बाबाच) सागतात, त्याप्रमाणे "मी नसे ऐसा कवणु ठावु असे?" – बाबा सर्वत्रच आहेत! पण विभूतियोगाप्रमाणे विशेषत्वाने त्यांचा शिर्डीत वास आहे. त्याचा अनुभव अशा प्रकारे येतो हे मी ऐकून होते, पण त्याचा मला असा अमृतमय अनुभव मिळाला, ही बाबांची कृपा!

असेच अनुभव, याहीपेक्षा जवळून अशा बाबांच्या भेटी घडाव्यात ही आस आहे. बाबा ती खात्रीने पूर्ण करतील. बाबांनी सांगूनच ठेवले आहे, "जो माझ्याकडे एक पाऊल टाकेल, त्याच्याकडे मी दहा पावले टाकेन!" जेव्हा आम्हा सर्व भक्तांना अशी ओढ लागते तेव्हा त्याच्यापेक्षा दसपट तीव्रतेने आमच्या भेटीची ओढ त्यांना लागते.

मग आपली इच्छापूर्ति होण्यास विलंब कसला?

"श्री सच्चिदानंद सद्गुरु साईनाथ महाराज की जय!!"

साईप्रभा

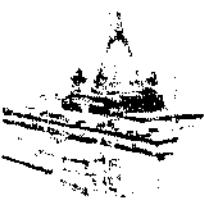
श्री. शंकर इनामदार

३६, शंकरपूरा पेठ, महाजन वाडा,
जुन्नर, जि.-पुणे-४१० ५०२.

(साईलीलातून पूर्वी प्रसिद्ध झालेल्या साईभक्तांच्या विविध अनुभवांचे ओविबद्ध संकलन)

सावंत मोठे भाविक । पूर्विचे ते संपादक । साईलीला मासिक । होते तयांच्या स्वाधिन ॥१॥ राहणारे मुंबईचे । नागपुरला पुत्र त्यांचे । अधिकारि ते पर्यटणाचे । खात्यांतल्या सरकारच्या ॥२॥ पोटदुखिचा आजार जडला । जीव त्यांचा वैतागला । तज्ज एका डॉक्टराला । भेटले सावंत तेहां ॥३॥ डॉक्टराने तज्ज त्या । केल्या चिकित्सा जरूर त्या । दूर करण्या संशया । धाडिले इस्पीतळी ॥४॥ इस्पीतळाचे नांव 'टाटा' । दाविले तेथील श्रेष्ठा । ती चिकित्सा पूर्ण होता । उमजले तो कॅन्सर ॥५॥ शत्य करणे प्राप्त होते । अन्य ना उपचार तेथे । अन्यथा मग भाग होते । शरण जाणे मृत्युला ॥६॥ शीघ्र केला दूरध्वनी । नागपुरच्या पुत्रास त्यांनी । घेतले त्यां बोलावुनी । संमती घेण्यास त्यांची ॥७॥ पुत्र तेथे आत्यावरी । शांत होउनि अंतरी । सावंत वदले सत्वरी । शत्य ते मजला नको ॥८॥ शत्य नाही जरूर ते । होईल ज्ञे नशिबात ते । साइ माझे रक्षिते । करतील त्यांच्या जें मनी ॥९॥ जाउ हा सोङ्गनि 'टाटा' । साई माझा एक त्राता । तो मला दाविल वाटा । त्याच वाटे जाइन ॥१०॥ साईचा मी नम्र भर्कूत । तो मला देईल हस्त । असलो जरी मी व्याधिग्रस्त । मुक्त तो मजला करील ॥११॥ एक औषध फार छान । भाविकांना रामबाण । सर्व व्याधीचे हरण । साईची करिते उदी ॥१२॥ इस्पितळ सोङ्गनिया । तीर्थरूपा घेऊनिया । परत घरि आणूनिया । ठेविले पुत्रे तदां ॥१३॥ राहिले सावंत पडुन । करित त्या व्याधीस सहन । नित्य उदिचे सेवन । एक औषध फक्त ते ॥१४॥ दिनिदिनी ते साईभक्त । साईचा अग्धार फक्त । ठेवुनी विश्वास तेथ । सबुरि धरूनी राहिले ॥१५॥ साइ मोठा डॉक्टर । कांही न त्याला दुस्तर । असाध्य का तो कॅन्सर । त्यांच्या उदीला होतसे ॥१६॥ सारी व्यथा तौ दूर झाली । काळजी ना कांहि उरली । पुनरपी त्यांची जहाली । चांचणी 'टाटा' मध्ये ॥१७॥ पुनरपी त्या डॉक्टरांनी । पाहिले पडताळुनी । लक्षणे त्यांना फिरुनी । काही न दिसली पूर्विची ॥१८॥ थक्क होवोनी मनी । बोटं तोंडी घालुनी । हस्त दोन्ही जोडुनी । नम्र झाले डॉक्टर ॥१९॥ श्रेष्ठ आहे साईलीला । रोग कैसा पळविला । शक्य ते नक्ते आम्हाला । शत्य ही हमखास नक्ते ॥२०॥ आज आम्ही मानिले । मर्म हे भक्तीतले । आज डोळां पाहिले । ईश्वरी सामर्थ्य मोठे ॥२१॥ होउनी पहिल्यापरी । काळजी मिटल्यावरी । साईच्या चरणांवरी । जाहले सावंत नम्र ॥२२॥ शुद्ध आहे अंतरीचा । भक्त निस्सम साईचा । भार पुरता घेत त्याचा । साइ अपुल्या स्कंधावरी ॥२३॥

निवृत्त कर्नल लष्कराचे । साईचे जे भक्त सच्ये । लाडके बहु साईचे । नांव त्यांचे

निंबाळकर ॥२४॥ हृदोग आहे जाहलेला । खंत ना परि त्यांच्या मनाला । साइसेवेच्या व्रताला । नित्य वाहुनि घेतले ॥२५॥ बद्रिनाथ दर्शनाची । ओढ त्यांच्या तन्मनीची । म्हणुनि यात्रा उत्तरेची । सिद्ध करण्या ते निघाले ॥२६॥ तो हिमालय पर्वत । बद्रिनाथ त्याच्या कुशीत । प्रांत तो बर्फाळ शीत । चढणही बहु अवघड ॥२७॥ कुणिहि तो धडधाकट । असला जरी बहु बळकट । तरिही त्याला संकट । वाटेल त्या नग चढणिचे ॥२८॥ कर्नलांनी धीर केला । लागले ते चढणिला । हृदोगि असुनी पार केला । मार्ग तो साईकृपे ॥२९॥ पूर्ण श्रद्धा मानसी निष्ठा असावी गाढशी । कार्य कितिही धाडशी । सिद्ध होते निश्चित ॥३०॥

गोडबोले मुंबापुरीचे । भक्त मोठे साइचे । एकदा ते कोल्हापुराचे । प्रस्थान झाले ठेविते ॥३१॥ पत्निला आणी मुलांना । बसवुनी सान्याजणांना । गाडीत एका जी तयांना । घेउनी चाले पन्हाळ्या ॥३२॥ चालतांना थांबली । घाटात गाडी बंद पडली । गाडीतुनी उतरुनि खाली । गोडबोले वैतागले ॥३३॥ अवचीत तेव्हां ब्रेक सुटला । गाडि लागे घसरणीला । लागली आरडावयाला । पत्निपोरे गाडीतली ॥३४॥ घसरलेली गाडि ती । रोखणे ना शक्य ती । पडता दरीखोन्यात ती । पुरता चुराडा होइल ॥३५॥ पाहुनी हा समय बांका । गोडबोले मारीत हांका । साईस, त्यांचा पाठिराखा । एकला जो त्याक्षणी ॥३६॥ अद्भूत तेव्हां घडुनि आले । ब्रेक चाकांवरति मिडले । गाडीस त्यांनी थांबवीले । खोल दरिच्या कांठावर ॥३७॥ भक्तांस येतां संकट । साइ येतो धांवत । करणि त्याची अद्भुत । कळणार ती नाहीं कुणा ॥३८॥

वायकुळ सौ. आसावरी । पाळिला त्यांनी घरी । एक पोपट तो परी । बोलणे त्याला न ठावे ॥३९॥ मिठ्ठु मिठ्ठु बोलरे ॥ शब्द मीठे ऐकीव रे । तू असा रुसलास कां रे । अससि किंवा तू मुका ॥४०॥ कोशीस कितिही केली तरी । पोपटाची वैखरी । येझना कानावरी । यत्न केले पुष्कळ ॥४१॥ आसावरीने एके दिनी । पिंजन्यातुनि काढुनी । पोपटाला घेउनी । मंदिरी नेले त्याला ॥४२॥ पाखरु ठेवूनि चरणी । सांगुनी त्याची कहाणी । चोचीत त्याच्या घालुनी । पंखासही उदि लाविली ॥४३॥ आहे मुका हा पोपट । कितिहि केली खटपट । खुलते न त्यांचे संपुट । शब्द काही बोलण्या ॥४४॥ बोलतां याला करा । पगुत्व योचे निस्तरा । पाखराला उद्धरा । दावा दया श्री साइबाबा ॥४५॥ पोपटा अणिले घरी । परत त्याला पिंजरी । घालुनी आसावरी । संसार कार्या लागली ॥४६॥ कामे घरातिल उरकली । आसावरी मग पहुडली । अवचीत तीने ऐकिली । हांक 'आसावरी' म्हणूनी ॥४७॥ पाहण्याला लागली । हांक ही कोठून आली । तों पुन्हा मग तीच आली । हांक कानीं गोडशी ॥४८॥ पोपटाच्या चोचीतुनी । हांक ये पिंज्यातुनी । चकित होऊनी मनी । नाचली आसावरी ॥४९॥

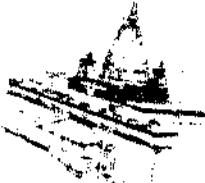
साइबाबा संत श्रेष्ठ । सांभाळिती घेऊन कष्ट । एकूण अवघे प्राणिमात्र । धन्य ती साईप्रभा ॥५०॥

धन्य ते साईचरित्र । धन्य ती शिर्डी पवित्र । धन्य सारी वस्तुमात्र । साइने जी स्पर्शिली ॥५१॥

श्रद्धा—सबुरीचे फळ

सौ. मधु पां. गायकवाड
सी-५-२८/१/३, सिडको कॉलनी,
सेक्टर-१८, नवीन पनवेल,
जि.-रायगड.

दि. ३०.४.८६ चा बुधवार कसा उजाडला, कोण जाणे! मी ऑफीसला जाण्याच्या घाईत होते. लवकर लवकर सर्व आटोपून मी कपाट बंद करायला गेले. त्यावेळेस मला कपाटाचे हॅन्डल थोडे हलत आहे, असे जाणवले. तरीही घाईमुळे मी तसेच बंद करू लागले, तेव्हा चावीच फिरेना, काय झाले आहे, हे पहात बसण्यात वेळ घावून मला चालण्यासारखे नव्हते. १०.०५ झाले होते. म्हणजे १५ मिनिटे उशीरच्य झालेला होता. चावी तशीच पर्समध्ये टाकून, मी माझ्या मुलाला सांगितले की, कपाट नीट लागलेले नाही, तेव्हा दार उघडे टाकू नकोस, ती खोली बंदच असू दे! त्याच दिवशी पगार झाला, त्यामुळे संध्याकाळी घरी गेले तेव्हा मी कपाट उघडू लागले तर चावीही पूर्ण फिरेना, अन् हॅण्डल तर गरागरा फिरु लागलेले. आता उघडायचे कसे? कपडे व इतर वस्तू आतच होत्या. नशीब पगार झालेला असल्यामुळे हातात पैसा होता. पण बाहेर कुठे जायचे म्हटले तर कपडेच नव्हते. सगळ्यांचे कपडे कपाटात. ३ तारखेला लग्नाला जायचे होते, १ मेची सुट्टी होती. बाहेर प्रेझेंट खरेदीसाठी जायचे होते. पण काय करावे कळेचना, शोजारच्यांची मदत घेऊन उघडण्याचा प्रयत्न केला पण काही जमेना. १ मे उजाडला, चांगला गुरुवार होता. माझ्या साईनाथांचा वार! तेव्हा मी त्यांनाच 'साद' घातली. थोडी 'ऊदी' कपाटाला लावली व प्रार्थना केली की, "साईनाथा, जास्त नुकसान न होता कपाट उघडू दे" पुनः एकदोघांनी प्रयत्न करून पाहिले, पण यश नाहीच. या काळजीत संध्याकाळचे ६-७ वाजले. माझे यजमान कपाटे विकतात, त्या दुकानात जाऊन आले. मेकॅनिक म्हणाला, कपाट दुकानात घेऊन या. हे तर केवळ अशक्य होते. कारण आत बरेच सामान होते. त्यामुळे नेताना खूप मोडतोड झाली असती. मेकॅनिक घरी आला तर, कपाट त्याच्याकडून उघडले नाही तरी तो मजूरी घेणार होताच. मजूरीची रक्कमही ५०/७५ रु. होणार होती. मी तर साईला साकडे घातले होतेच. आमची बारीक सारीक कामे एक मुलगा करीत असे. त्यालाच मी दुपारपासून शोधत होते. पण त्याने बाहेरची 'कॉन्ट्रॅक्टस' घेतली होती व तो बाहेर कामे करीत होता. त्यामुळे नेहमीच्या 'इलेक्ट्रीक इक्वीपमेंटच्या' दुकानात तो नव्हता. रात्रीचे १० वाजले. आम्ही सर्वच कंटाळलो होते. जरा वाच्यावर जाऊन बसावे, म्हणून आम्ही खाली मोकळ्यावर, कठड्यावर जाऊन बसलो. डोक्यात विचार कपाटाचेच होते. त्यात भरीस भर म्हणून की काय, एक नातेवाईकही लग्न पत्रिका घेऊन आले. त्यांचे पैसेही कपाटातच अडकून पडलेले होते. कारण १ मे लाच ते काही रक्कम घेऊन जाणार होते. ५-१० मिनिटे आम्ही बसलो. इतक्यात ज्या मुलाला आम्ही शोधत होतो, तो आपल्या मित्रांसह चक्कर टाकायला म्हणून

आमच्या समोरुनच जाताना दिसला. मी पटकन त्याला हाक मारली. अन् सर्व सांगितले. त्याने प्रथम आपल्या मित्रांना वाटेला लावले. कारण कपाट उघडायचे म्हटल्यावर, इतर कोणी नको, असे तो म्हणाला. माझ्या मनात एक विचार घेऊन गेला, आता कपाट उघडणारच आहे, कारण कपाट बंद झाल्यापासून, तोच मुलगा कपाट उघडेल, असे मला वाटत होते. मी साईबाबांकडे पाहिले. त्या मुलाने दोन मोठे रक्क झायक्कर हातात घेतले. टॉर्चच्या प्रकाशात सर्व नीट पाहून घेतले. १५-२० मिनिटे सतत प्रथल करून, त्याने कपाट उघडले. 'कपाटाचे लॉक' उघडून पाहिले असता, काही लोखंडाचे तुकडे खाली पडले. मी प्रथम साईबाबांचे आभार मानले. मला, माझ्या मुलाला, यांना व आमच्या येथे आलेल्या याहुण्यांनाही खूप आनंद झाला. त्या मुलाचेही आम्ही आभार मानले. त्याला पैसेही दिले. आणि माझ्या भावंडानो, अशा रितीने मी रात्री १०-४५ ला चिंतामुक्त झाले. पत्रिका द्यायला आलेले आमचे नातेवाईकही निश्चित झाले कारण आता ते त्यांचे पैसे घेऊन जाऊ शकत होते. खूप वेळ मी काळजीत होते पण माझी श्रद्धा होती की, आजच हे कपाट उघडले जाणार आहे. मला 'सबुरीनेच' फळ मिळाले. साईनाथा, अशा अडचणीत इतर कोणालाही कधीही पाढू नकोस, सतत सगळ्यांसह माझ्याही पाठीशी रहा, तुला कोटी कोटी प्रणाम!

દેવાચી કરणી અન્ન નારળાત પાણી

— શ્રી. ચાંગદેવ સંતુસ્થાન

લેખા શાખા,

શ્રી સાઈબાબા સંસ્થાન, શિરડી.

एકदा एका ભक्ताचे डोळे । सुજुनी झाले लाल गोळे ।
 रक्त बंबाळ दोनी बुबुळे । वैद्य न मिळे शिरडीत ॥४७॥
 ભक्त बिचारे ભाविक ભोळे । बाबांसी दाखविते झाले डोळे ।
 बिबे ठेंचूनी करविले गोळे । सत्वर ते वेळे बाबांनी ॥४८॥
 कोणी घालील सुरम्याच्या काढ्या । कोणी गाईच्या दुधाच्या घड्या ।
 कोणी शीतळ कापराच्या वड्या । देईल पुड्या अंजनाच्या ॥४९॥
 बाबांचा तो उपायची वेगळा । स्वહस्ते उचलिला एकेक गोळा ।
 चिणूनी भरला एकेक डोळा । फडका वाटोळा वेष्टीला ॥५०॥
 उदयीक डोळ्यांची पट्टी सोडीली । तरी पाण्याची धार धरीली ।
 सूज होती ती सर्व निवळली । बुबुळे झाली निर्मळ ॥५१॥
 डोळ्या सारीखा नाजुक भाग । नाही बिब्याची झाली आग ।
 बिब्याने दवडीला नेत्ररोग । ऐसे अनेक अनुभव ॥५२॥

श्री સાઈ સત્ય ચરિત, અ. ૭, ઓ. ક્ર. ૪૭ તે ૫૨.

दि. २२ जानेवारी १९८७. तो दिवस आठवला की, अजूनही अंगावर शहारे उभे राहतात. श्री साईबाबांची कृपा नसती तर, माझ्या दृष्टीने, अंधकारलेल्या जगात मला वावरावे लागले असते, किंवद्दुना ह्या जगात माझं अस्तित्वच राहिलं असतं की नाही, हे केवळ परमेश्वरच जाणो।

त्या दिवशी मी नेहमी प्रमाणे टंकलेखन करण्यात व्यग्र होतो. माझी नजर डाव्या बाजूकडील टंकलेखन करावयास दिलेल्या हस्तलिखितावरून, टंकलेखन यंत्रावरील कागदावर सराईतपणे फीरत होती. आणि काही क्षणांतर माझा उजवा डोळा दुखण्यास सुरुवात झाली. डोळ्यात काहीतरी बारीक सारीक गेले असावे, या समजुतीने मी त्याकडे लक्ष दिले नाही. परंतु जसजसे घड्याळाचे काटे पुढे सरकू लागले, तसेही माझा उजवा डोळा अधिकच दुखू लागला. उजव्या डोळ्याला होणाऱ्या असहाय्य प्राणांतिक वेदना मला कशातच लक्ष लागू देईनात. दोन दिवस झाले तरी डोळ्याचे दुखणे कमी होणे सोडाच, उलट दिवसेदिवस वाढू लागले. काहीतरी गंभीर आहे, वेळीच डॉक्टरला दाखवले पाहिजे, ह्या धारणेने मी २५ जानेवारीला डॉक्टरकडे गेलो. डॉक्टरांनी गोळ्या दिल्या व डोळ्यांना लावण्यास मलम दिले. ह्या औषधांचा डोळ्यावर काहीएक परिणाम झाला नाही. पण त्या दिवसापासून वारंवार उलट्या व सततची डोके दुखी यांनी मला पार बेजार केले. पुन्हा डॉक्टरांकडे जावे लागले. “आठ दिवस थोडा असाच त्रास होईल आणि मग बरे व्हाल “असे डॉक्टरांचे म्हणणे पडले. डॉक्टरांनी सांगितले म्हणजे सर्व काही व्यवस्थित होईल, अशी समजुत करून मी घरी परतलो. दि. २६ जानेवारीचा दिवस उजाडला आणि पुढील काही दिवसांच्या माझ्या दुर्दैवी वाटचालीस प्रारंभ झाला. त्या दिवशी माझ्या उजव्या डोळ्याची नजर गेली आणि दुसऱ्या दिवशी (२७ जानेवारी) मला डाव्या डोळ्याने कमी दिसू लागले. लगोलग मी डॉक्टरकडे धाव घेतली. हे प्रकरण गंभीर असावे, याची जाणीव झाली असावी म्हणून त्यांनी त्वरेने पुण्याला ससून रुग्णालयात, जाण्यास मला सांगितले. दि. २८ला मी पुण्याला ससून रुग्णालयात दाखल झालो. तेथील डॉक्टरांनी मला संपूर्ण पाश्वरभूमी विचारली. मीही इत्यंभूत माहिती दिली. इंजेकशन्स, गोळ्या, विविध प्रकारच्या वैद्यकीय तपासण्या सुरु झाल्या. नेत्र कक्ष विभागाच्या प्रमुख डॉक्टरांनीही संपूर्ण तपासणी केली. माझे स्नेही श्री. अविनाश नागपुरे (जे एम.बी.बी.एस.च्या शेवटच्या वर्षाला आहेत.) त्यांनी मला धीराचा सल्ला दिला. त्या ठिकाणी, त्या समयी त्यांचाच आधार होता. अशा ‘ऑपटीक न्यूरायटीस’ केसमध्ये सहसा नजर येत नाही, हे डॉक्टरांचे बोलणे माझ्या कानी पडले होते. त्यामुळे माझे उरले सुरले अवसानही गळाले. माझ्या अंध डोळ्यांतून मला माझा अंधकारलेला भयाण भविष्यकाळ दिसू लागला. परंतु त्याचबरोबर “परमेश्वर कृपेने चमत्कार झाला तर, नजर परतही येऊ शकेल” ह्या डॉक्टरांच्याच पुढच्या उद्गाराने मला दिलासा मिळाला होता, कारण श्री साईबाबांवर माझी निष्ठा होती आणि बाबांच्या “श्रद्धा – सबूरी” ह्या मंत्रावर माझा विश्वास होता. त्याप्रमाणे मी आचरणही करत होतो.

अरे, हो! विशेष सांगण्याचे राहिलेच की, २८ ला सकाळी मी जेव्हा शिरडीहून पुण्याला रुग्णालयात जाण्यास निघालो तेव्हा श्री साईबाबांच्या मंदिरात गेलो. त्यांना आर्त भावनेने साद घातली, “दोनपैकी अर्धाच डोळा घेऊन मी चाललो आहे, पुन्हा येथे मला परतवावयाचे असेल तर दोन्ही डोळ्यांसह, नाहीतर माझं अस्तित्व तेथेच कायमचं नष्ट कर” अशी ग्रार्थना करून मी साईबाबांची उदी रोज डोळ्यास लावू लागलो.

फेकुवारीच्या पहिल्या आठवड्यातील गुरुवारपासून मला डाव्या डोळ्याने थोडं थोडं दिसू लागलं. कळी जशी हळू हळू फुलत जावी तशी अवस्था माझ्या मनाची झाली. नेत्र दृष्टीत प्रगती होत होती, आणि माझ्या आनंदाला पारावार उरत नव्हता. त्याच्या पुढच्याच गुरुवारी माझ्या दोन्ही डोळ्यांना स्पष्ट दिसू लागलं. विश्वास नाही ना बस्तता! अहो माझी माणसं मला दिसू लागली, माझ्या समोर काय काय घडतय ते मी पाहू लागलो, मला... मला... मला सर्व काही दिसू लागलं.

१५ दिवसानंतर मला डिस्चार्ज देण्यात आला व दर ७-८ दिवसांनी नियमितपणे चेकअपला येण्यास मला सांगण्यात आले. मी शिरडीला परतलो तो भरलेल्या अंतकरणाने. माझ्या हाकेला बाबांनी “ओ” दिली होती. माझ्या डोळ्यांत चक्क अशू उभे राहिले, आनंदाश्रू! त्या अशूनी मी माझ्या बाबांच्या चरण कमलांना न्हाऊ घातले. केवढी ही बाबांची सर्वांना विस्मयचकित करणारी अगाध लीला!

ईश्वर आपल्या भक्ताची कधी कधी कसोटी पाहत असतो. मार्च महिन्यात माझी)
डाव्या डोळ्याची पुन्हा नजर गेली. परंतु माझी श्रद्धा व सबूरी कायम होती. डोळ्यांना रोज उदी लावण्याचा नित्यक्रम चालू होता. दृष्टी आत्याने जसा मी साईवरील भक्तीने बहरलो तसाच पुन्हा डाव्या डोळ्याची दृष्टी गेल्याने मी हताश झालो नाही. माझी निष्ठा अढळ होती. वैद्यकीय उपचार चालू होते. आणि पंधराच दिवसांनी मला पुन्हा व्यवस्थित दिसू लागले. कठीण कसोटीतून मी यशस्वीरित्या पार पडलो होतो.

त्या दरम्यान श्री साईबाबा संस्थान, शिरडी व सत्य साई सेवा संघटना ह्या दोन संस्थांच्या संयुक्त दिव्यमाने शिरडीत “मोफत वैद्यकीय चिकित्सा शिबिर” आयोजित करण्यात आले होते. परदेशातील नेत्रतङ्ग डॉक्टरही तेथे आले होते. त्यांच्याकडे मी माझे डोळे तपासून घेतले असता, त्यांनी काढलेल्या उद्गारांनी माझी साईवरील भक्ती दृढ-दृद्धीगत झाली. ते म्हणाले, चालू आहे तो उपचार चालू ठेवा, बाबांची उदी रोज डोळ्यांना लावीत जा, तुम्ही भाग्यवान आहात, बाबांच्या कृपेने तुम्हाला तुमची नजर परत मिळाली. खरंच! देवाची करणी अन् नारळात पाणी.

मम दुःखद जीवन भारी । परी सद्गुरु साईनाथ तारी !

श्रीमती चैत्रा पं. राणे

'शिवप्रसाद', नामदेव पाटील वाडी, डोंबिवली (पूर्व).

आमचं लग्न झालं १९६३ मध्ये त्यावेळी मला साईबाबांविषयी काहीच माहिती नक्ती. परंतु माझे पती साईबाबांची भक्ती करीत असत. लग्नापूर्वी ते एकवेळ शिर्डीला गेले होते. येताना त्यांनी साईबाबांचा फोटो आणून ठेवला होता. लग्नाच्या दुसऱ्या दिवशीच आम्हाला म.हा. बोर्डची खोली मिळाल्यामुळे, गुरुवारी गृहशांती व गृहप्रवेश करून आम्ही शिवशंकराचा व साईबाबांचा फोटो खोलीत पुजेला लावला. मी रोज आंघोळीनंतर पूजा पाठ करून माझ्या पतीने मला आणून दिलेल्या छोट्या 'साईमाहात्म्य' पुस्तकाच भक्तिने व श्रद्धेने वाचन करीत असे. मला साईबाबांविषयी काहीच माहिती नसताना केवळ माझे पती त्यांना मानतात, भजतात व पुजतात म्हणून मीही त्यांच्याप्रमाणे करत होते. मनात काहीच इच्छा नक्ती. फक्त मनाच्या समाधानासाठी मी उत्साहाने वाचत होते. तेव्हा माझं वय १६-१७ वर्ष होतं. पण त्यावेळी देवाजवळ काय मागायचे हेच कळत नक्ते. माझ्या मनात देवाविषयी फक्त श्रद्धा, भक्ति आणि समाधान वसत होते.

त्यावेळी आमची फारच गरीब परिस्थिती होती. कधी कधी देवाला दिवा लावायला तेल व अगरबत्ती पण नसायची. आमचं लग्न ९ मे ६३ ला गुरुवारी झालं व शुक्रवारी १० मे ला आम्हाला म.हा.बो. ची खोली मिळाली. दुसऱ्याच गुरुवारी आम्ही वास्तुशांती व गृहप्रवेश केला व रहायला गेलो. कधी देवाला वातीला तेलही नसलं की, मी देवाला नुसतेच हात जोडून सांगायची की, देवा, निदान दिवा वातीला नेहमी तेल तरी आणण्याएवढी आमची परिस्थिती आण.

आम्ही दोघांनी खूप हाल काढले. कष्ट केले. गरीबीतही आनंदात रहात होतो व शिव-साईची मनोभावे पूजा, पोथीवाचन करत होतो. दोन मुली व दोन मुलगे अशी चार सुंदर मुलेही झाली व नंतर हळूहळू आमची परिस्थिती साधारण चांगली आली.

सर्व काही सुरळीत चाललं होतं. पण १५ वर्षांनंतर प्रथम मोठी मुलगी, नंतर मी, नंतर 'हे' व शेवटी छोटा मुलगा अशी चौघांनाही लागोपाठ शनिची साडेसाती सुरु झाली नि. शनिने आम्हाला चांगलाच प्रताप दाखवला. शनिने आमच्या सुखी संसारात प्रचंड वादळ उठवलं! घडूं नये असे प्रकार घडून गेले. तशातच नंतर पतीची कंपनीही ८४ च्या एप्रिल मध्ये बंद पडली, ती आजपर्यंत बंदच आहे. कंपनीतून एक पैसाही मिळालेला नाही. चार मुले पदरी, कोणाचीही मदत नाही. तत्पूर्वी ज्योतिष्यांनी सांगितल्यावरून आम्ही दोघांनीही पंढरपूर, तुळजापूर, गाणगापूर व अककलकोट अशी चारी चारधाम तिर्थयात्राही केली होती. मी माझ्या पतीला म्हणत होते की, 'मला एकदां तरी शिर्डीला न्या.' पण योग काही येत नक्ता.

चारीधाम यात्रा करून आल्यानंतर त्यांना एक अशी दैवी शक्ती प्राप्त झाली की,

तीन वर्षात ते किर्तीच्या शिखरावर पोहोचायला आले होते. पण किती लोकांना त्यांनी भवित्तमार्गाला लावले होते. 'ते' किती लोकांचे प्रश्न सोडवत होते. कोणाला नोकरी नव्हती, त्यांना नोकरी मिळाली, आजान्यांना आराम मिळाला, लग्न न होणाऱ्यांची लग्न झाली, कोणाच्या घरांत भांडण, क्लेश, तर कोणी झपाटलेले ! त्या सर्वाना त्यांनी फक्त उपासना मार्गाने जायला सांगून दुःख, संकट मुक्त केले. पण ते प्रसिद्धीच्या विरुद्ध होते. त्यांची कंपनी तर बंदच होती. पण आमच्या कफल्लक परिस्थितीतही त्यांनी कोणाकडे हात पसरले नाहीत. जे काय घरात शिल्लक होतं त्यावर आमची कशीतरी गुजराण चालली होती. कोणी एकादे कनवाळू गृहस्थ कंपनी बंद म्हणून ५-१० रु. देवाजवळ ठेवायचे, तर कोणी काहीच नाही. पण गरिबीतही आम्ही आनंदात होतो.

माझ्या पतीच्या मनांत मला एकदा तरी शिर्डीला न्यायचं होतं. पण आमची जाण्याएवढी परिस्थितीच नव्हती. म्हणून 'हयांनी' त्यांच्याकडे 'प्रॉब्लेम्स' घेऊन येणाऱ्या बन्याच जणांना सांगून ठेवलं होतं की, तुम्हांपैकी कोणी शिर्डीला जाणार असतील तर सांगा. मी माझ्या सौ.ला जाणाऱ्यासोबत पाठवीन. तिची शिर्डीला जाऊन श्री साईबाबांच्या समाधीचे, साईबाबांचे दर्शन घ्यायची इच्छा आहे. 'त्यांना' रवतःला जमलं असतं तर ते मला शिर्डीला नेणारच होते. पण कसचं काय? दैवाचा खेळ फार विचित्र होता. आमच्या बाबतीत. आम्ही गरिबीत होतो तरी समाधानात होतो. 'ते' लोकांची दुःखांतून मुक्तता करत होते व ऐन किर्तीच्या शिखरावर होते. आणि.....

अचानक नोव्हे. ८५ च्या दिवाळीत 'त्यांना' पहिला अटॅक आला. पण ऐन दिवाळीत घरात अंधार नको म्हणूनच की काय त्यांना थोड्याशा उपचारांनी बरं वाटलं. पुन्हा १२ दिवसांनी तुलसीविवाहाच्या दिवशीच (२४ नोव्हे. ८५) त्यांना दुसरा जबरदस्त अटॅक आला. मी त्यांना उठवून बसवत होते, तोच ते माझ्या दोन्ही हातांवर कोसल्ले ते कायमवेच ! ती वेळ सकाळी ८॥ ते ८॥ वा. होती. माझ्या हातांचा आधार घेऊन सकाळच्या रामप्रहरी कायमचाच 'राम' म्हटला ! आणि.....

माझ्यावर दुःखाचा पहाडच कोसळला. मी एकाकी पडले. 'त्यांच्या' निधनानंतर तीन मुलांचं संगोपन, शिक्षण कसं करणार मी ! तशात त्यांची कंपनी बंद असल्याने त्यांचे काहीच पैसे मिळाले नव्हते. नातेवाईक पुष्कळ आहेत, अगदी जवळचे. पण आर्थिक मदत करायला कोणी नव्हते. काही महिने सासरच्या माणसांनी मदत केली. नंतर तेही कुरकुरायला लागले. माझ्यावर अक्षरशः वेड लागायची पाळी आली होती. 'त्यांच्या' आकस्मिक मृत्युमुळे, जसा फ्यूज उडाला म्हणजे वीजच जाते, तशी माझ्या शरीरातील सर्व शक्तिच निघून गेली. आता माझ्या जीवनाला, जगण्याला काहीच अर्थ नव्हता. परंतु पदरी तीन अजाण, अनाथ व निष्पाप मुलं होती, म्हणून मला त्यांच्यासाठी तरी जबरदस्तीने जगणं भाग होतं. त्या मुलांना आता माझ्याशिवाय कोण होतं?

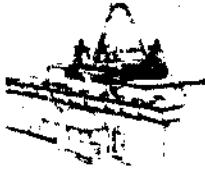
मी आता 'हयांच्या' शिवाय कशी जगू, हाच प्रश्न मला सतत भेडसावत होता.

माझ्या एका मैत्रीणीनं मला तिच्याजवळची बरीचशी १०-१५ साईलीला मासिक एक वर्षापूर्वी वाचायला दिली होती, पण मला ती कधी उघडून बघायलाही वेळ मिळाला नव्हता. कारण घरी 'ह्यांच्याकडे' सतत स्वतःची दुःखं सोडवून घ्यायला माणसं येत असायची. त्यांची उठबस करण्यात, घरकामात मला साईलीला कधी वाचायला वेळच नसायचा. आता दुःखात वेळ कसा घालवायचा? दुःख विसरायचं कसं हेच कळत नव्हतं. आणि त्या साईबाबांची ती अगाध लीला माझ्या दुःखावर फुंकर घालायला धावून आली.

रडत बसण्यापेक्षा म्हटलं ती साईलीला काय आहे पहावं आणि एका महिन्यात रात्रंदिवस ती सर्व पुस्तकं मी वाचून काढली. आणि.....मला त्यातील लोकांना आलेला उदीचा प्रभाव, साईबाबांचे चमत्कार, साईबाबा भक्तांच्या दुःखात त्यांच्या हाकेला कसे धावून येतात, हे सगळं वाचून मी अक्षरशः भळभळा रडले! कारण.... हेच जर मी आधी वाचलं असतं तर..... माझ्या पतीच्या आजारपणात आमच्या जवळील गाणगापूरच्या दत्ताच्या उदीचा मी साईबाबांचीच उदी म्हणून उपयोग केला असता. त्यांना औषधातून उदी दिली असती, त्यांच्या कपाळी, सर्वांगाला उदी फासून साईबाबांना 'ह्यांचे' प्राण वाचवण्याची विनंती केली असती.

तशाच साडेसातीत बरीच वर्ष आमच्यावर अनेक दुःखद प्रसंग, संकटं व घरात कलेश सुरु झाले, तेव्हा 'ह्यांनी' रागाने सर्व देवांचे फोटो (त्यात साईबाबांचाही फोटो होता) काढून टाकले. देवच नाही म्हणायचे ते! पण मीच त्यातले काही फोटो पुन्हा लावले. साईबाबांचा फोटो मात्र लावला नव्हता. आता साईलीला वाचून मला वाटलं की, साईबाबा आमच्यावर रागावले. त्यांनीच आम्हाला ही अशी शिक्षा दिली! मी अनन्यभावे घरातूनच साईबाबांना मनातल्या मनात शरण गेले. त्यांची कळवळून क्षमा मागितली. बाबांना म्हटलं, बाबा, आता तुमच्या शिर्डीला मला कोण नेणार? आता मी एक अनाथ, अबला, निराधार स्त्री आहे. शिवाय आमच्याकडे तिकीटाला पण पैसे नाहीत. बाबा, मी काय करू? मला आता या जन्मी काही तुमच्या शिर्डीला येऊन तुमचं दर्शन घडत नाही, तुमच्या समाधीवर डोकं ठेवायची माझी इच्छा अपुरीच रहाणार का? बाबा, मी काय करू? आणि खरोखरच मी ओकसाबोकशी रडले. पुन्हा बाबांना विनंती केली की, 'बाबा, साईलीलेमध्ये हजारो लोकांचे तुमच्या कृपेचे अनुभव वाचले. त्यांना आलेल्या तुमच्या अतकर्य व अगाध लीलेची आलेली प्रचिती वाचून थक्कच झाले. बाबा, जर खरोखरच तुमचं अस्तित्व ह्या पृथ्वीतलावर वसत असेल, तुम्ही समाधीतून भक्तांच्या, दुःखितांच्या व गरीबांच्या हाकेला धावून येत असाल तर तीन महिन्यांच्या आत मला तुमच्या दर्शनाला शिर्डीला न्या! बाबा! जर का माझी शिर्डीला जाण्याची इच्छा तुम्ही पूर्ण केलीत तर शिर्डीला गेल्यावर मी गरीब असल्याने तुम्हाला प्रसाद म्हणून १। किलो साधी साखर ठेवीन. बाबा, माझी इच्छा पुरवाल का?"

साईबाबांची लीला किती अगाध व अतकर्य आहे, ह्याचा अनुभव मला बरोबर तीन

महिन्यांनी अचानक पणे आला. मी विनंती केल्याप्रमाणे बाबांनी तीन महिन्यांतच माझी इच्छा पूर्ण केली. जानेवारीत संपूर्ण महिना मी साईलीला मासिकं वाचली व बाबांना विनंती केली. जानेवारी ते मार्च हे तीन महिने पूर्ण होताच, मला बाबांनी सोबत देऊन शिर्डीला नेलं !

एक दिवस आमच्या ओळखीचे एक गृहस्थ 'ह्यांच्या' मृत्युनंतर मला भेटायला आले होते. बोलताना ते सहज म्हणाले की, 'आम्ही ५ एप्रिलला शिर्डीला जाणार आहोत. मुलाला बरं नव्हतं तेव्हा साईबाबांना बोललो होतो, मुलगा पूर्ण बरा झाल्यावर येऊ आम्ही तुमच्या दर्शनाला. आता मुलगा चांगला झाला. धोका टळला. तेव्हा नवस फेडायला जाणार आहे.' मी त्यांना म्हटलं, मला पण एकदा तरी शिर्डीला जायचं होतं. 'हे' मला घेऊन जाणार होते. पण आता कसचं काय? आता मी कसली जाते शिर्डीला? एक तर तिकीटाला पैसे पण नाहीत व मला आता कोण नेणार? मला वाटतं, माझी ही अगतिकता पाहून बाबांना दया आली असावी व त्यांनाही त्यांच्याबद्दल माझ्या मनात श्रद्धा व भक्ति उत्पन्न दृढ करायची होती असेल. म्हणूनच मला वाटतं, त्या गृहस्थांच्या तोडून जणू साईबाबाच बोलले की, तुम्ही येता का आमच्याबरोबर शिर्डीला? तुमचं जाण्यायेण्याचं तिकीट, तिथे रहाण्याचा, जेवणाचा सर्व खर्च आम्ही करू. तुम्ही काही काळजी करू नका. दोन दिवसांत जावून यायचंय! येणार तर बोला, परवां शुक्रवारीच निघतोय आम्ही. मी तिकीट रिझर्व करतो. मी म्हटलं, 'मुलांना कसं एकटं ठेवायचं?' मुलं तशी सर्वजण रहाण्यासारखी होती. ती मला म्हणाली, "आई, तू जा शिर्डीला. आम्ही राहू. शेजारणीला सोबत घेऊ रात्रीची. तुला आयतं योगायोगानं जायला मिळतंय, तर जा. पुन्हा तुझ्या आयुष्यात हा योग येईल की नाही कोण जाणे! मेलीबिलीस तर तुझी इच्छा अपुरी राहील." अशी मोठी १७ वर्षांची मुलगी मला म्हणाली.

पण बाबांना माझी जणू परिक्षाच घ्यायची होती ना? की, हीच्या मनात श्रद्धा व भक्ति किती आहे? की स्वार्थी आहे ही? आम्ही शुक्रवारी ५ ता. ला पहाटे निघणार होतो आणि गुरुवारी ४ ता. ला (मी नोकरीसाठी अर्ज केला होता) हिन्दुस्थान लिहरचा कॉल आला इंटरक्ल्यूसाठी की, शुक्रवारी १० वा. पूर्वी हजर व्हा. आता काय करणार? शिर्डी की नोकरी? माझ्यापुढे प्रश्नच उभा राहिला.

मी माझ्या भाच्याला सांगितलं की, तू व माझी मोठी मुलगी कॉल घेऊन कंपनीत जा व इंटरक्ल्यू घेणाऱ्याला सांगा की, 'ती बाई गावी गेली, ती रविवारी येणार, तर तुम्ही सोमवारी तिचा इंटरक्ल्यू घ्याल का?' भाचा मला ओरडत होता की, आत्या, तुला का वेड लागलंय! आज तुला नोकरीची, पैशांची अत्यंत गरज असताना तू शिर्डीला का जातेस? तू इंटरक्ल्यूला जा. चांगली कंपनी आहे. जर नोकरी मिळाली तर तू नंतरही शिर्डीला जाऊ शकशील. मी म्हटलं, नाही, शिर्डीला जाणारच! मला नोकरी, पैसा नाही मिळाला तरी चालेल.

मी शुक्रवारी त्या गृहस्थांसोबत शिर्डीला गेले व इकडे भाचा व माझी मुलगी दोघंही

हिं. लि. कं. मध्ये गेले. तिथे त्या इंटरक्यू घेणाऱ्या गृहस्थांनी माझ्या विषयी काहीच न विचारता तिचाच इंटरक्यू घेतला व दुसऱ्या दिवसापासून तिलाच कामावर बोलावलं. म्हणजे 'एका दगडात दोन पक्षी' बाबांनी मारले. दोघीचाही फायदाच झाला. जर का मी शिर्डीला न जाता कंपनीत गेले असते तर मी फेल झाले असते. कारण त्यांना इंग्लीश चांगलं लिहिता-बोलता येणारी उमेदवार हवी होती. मला काहो इंग्लीश चांगलं येत नव्हतं. मुलीला येत होतं. तिचं वय कमी असून सुद्धा त्यांनी तिला त्वरीत कामाला ठेवलं. ही बाबांचीच कृपा नाही का?

मी शिर्डीहून येते, तो मला ही शुभवार्ता समजली. मी तिकडे शिर्डीला आनंदाश्रूंनी रडले. साईबाबांची मूर्ति पाहून व बाबांच्या समाधीवर डोकं ठेवून धन्य धन्य झाले होते. किती अगाध लीला ही साईबाबांची! बाबांनी माझी मनिषा पुरवली! अशी ही आम्हां गरीबांची साईमाऊली! दुःखात आमच्या पाठीशी उभी राहिली!

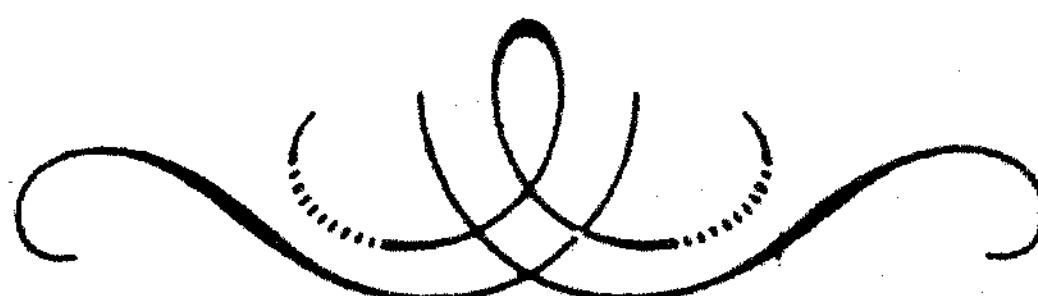
आज आम्ही 'तसे दोन वेळ जेवून खाऊन व्यवस्थित आहोत. दुःख एकच, 'हे' आमच्यात नसल्याचं होतंय. पण ते दुःख सहन करायला माझे साईबाबाच मला शक्ति देताहेत!

आजारपणामुळे मला एका जागी बसताही येत नव्हतं. पण आज लिहावयाला, बसायला शक्ति त्या बाबोंनीच मला दिलीय. माझे पती स्वर्गवासी झाल्यापासून मी पार खचून गेले होते. पण मला माझ्या मुलांसाठी, स्वतःच्या नातवंडांसाठी साईबाबांनीच मला जगण्याचं सामर्थ्य दिलंय! ही सर्व बाबांचीच कृपा!

बाबा, तुमचे आशीर्वाद व कृपादृष्टी आपल्या ह्या अनाथ बालकांवर सदैव ठेवा, एवढंच मागणं मागते व आमच्या कळून तुमची सेवा करून तुम्हीच घ्या! तुमच्यावरील आमची श्रद्धा व भक्ती नेहमी अढळ राहो! माझ्याकळून काही चुकलं असेल, तर बाबा! मला क्षमा करा व मरेपर्यंत आम्हाला भवितव्या मार्ग दाखवा!

जय जय स्वामी साईनाथ! आम्हा तारा तुम्ही अंतापर्यंत!

अशा रितीने माझी इच्छा पूर्ण करणाऱ्या माझ्या प्रेमळ बाबांना आमचे सर्वांचे शतशः प्रणाम!

साईबाबा अमर आहेत, पाहिजे ती श्रद्धा...

— डॉ. श्रीपाद परुळेकर

३४, सहयाद्री, लोंडा;

(कर्नाटक राज्य).

मी राहणारा कर्नाटकातील गोव्या जवळचा लोंडा गावातील, पण माझी धर्मपत्नी अचानक आजारी झात्यामुळे माझ्या मेजर जावयाजवळ अचानक झाँसीला गेलो. तिला मधुमेह होता. झाँसीला पोचताच तिला मिलटरी हॉस्पिटलमधे हालवले कारण ती कोमात (बेशुद्धावरस्था) गेली होती.

आधुनिक उपचाराची यंत्रणा जथ्यत तयार होती. परमेश्वर कृपेने ती त्यातून वाचली, पण माझी सुटका इथेच व्हायची नव्हती. तिथे जो रिपोर्ट मिळाला तो पाहता तिला कॅन्सरची सुरुवात झाली होती, व मला तिला मुंबईला टाटा मेमोरियल हॉस्पिटलमधे हालवणे भाग होते.

माझे राजकीयदृष्ट्या मुंबईला जाणे येणे होते. पण “आमदार निवास” व राजकीय स्थळ, पत्रकारभवन यापलीकडे मला कशाचेच स्वारस्य नव्हते. पण आता गत्यंतरच नव्हते. दिल्लीहून येणारी झोलम पकडली व पुणेमार्ग मुंबईस चाललो.

गाडीत शिरडीला जाणारे साईभक्त भेटले, ते मनमाडला उतरणार होते. त्यांच्याकडे अल्पशी दक्षिणा साईमंदिरात देण्यासाठी दिली आणि ते मनमाडला उतरले, मी पुण्यास उतरलो.

मी इथून पुढे मुंबईला जाणार होतो. दादांना (मुख्यमंत्री, महाराष्ट्र राज्य) भेटणार होतो. माझा कार्यक्रम नवकी होता. त्यात बदल शक्यच नव्हता.

पण घडले काय? इथेच आध्यात्म आले. इथेच ती परमेश्वरी किमया आली. इथेच संतांची जादू आली.

पण इतके कशाला?

सर्वच सांगतो.

माझे पुण्याचे काम लगेच संपले. रात्रौ एकदम माझ्या मुलाचा मेवणा श्री. रविंद्र हंदिगोळ याला भेटण्याची इच्छा झाली. स्वयंचलीत दुचाकीवरुन तिकडे गेलो.

आमचे बोलण्यात बरेच विषय येऊन गेले. मी दादांना भेटणार हे त्याला तितकेसे आवडले नाही. तो म्हणाला, “आपण दादांना का त्रास देता?”

“मग काय करूं?” मी प्रती प्रश्न केला.

“डॉ. हिरेना भेटा. ते राजकारणी आहेत, मंत्री आहेत, त्या पेक्षा ते स्वतः डॉक्टर असल्यामुळे आपणाला ते जास्त चांगले मार्गदर्शन करतील.....” आपल्या म्हणण्यात त्यांनी आपले विचार पटवून दिले आणि ते मला पटलेही. माझा मुंबईचा कार्यक्रम एकदमच बदलला गेला.

सौ. शालीनीताईच्या खासदारकीच्या निवडणूकीत डॉ. हिरेबोबर आम्ही

किलोस्कर वाडीच्या भागात तुफान प्रचार केला होता. त्यामुळे मी त्यांना नवा नव्हतो. आणि स्वतः त्यांचा व त्यांच्या धर्मपत्नीचा स्वभाव इतका चांगला की, त्यांनी प्रथमच सांगून टाकले, “हे सर्व माझे मंत्रालयाचे अधिकार कक्षेत आहे” मग काय? दुधात साखरच पडली. त्यांनी माझी सर्व व्यवस्था केली. राहण्यासाठीसुद्धा वातानुकूल अलिशान व्यवस्था केली. मुंबईला दोन महिने रहावे लागले. माझ्या धर्म पत्नीला इतकी लाजवाब ट्रिटमेन्ट मिळाली की, ती १०० टक्के बरी झाली. मलाही क्ही.आय.पी.ची ट्रिटमेन्ट मिळाली.

बेळगांवच्या सीमा प्रश्नावर सीमा भागातले सर्व आमदार, तरुण भारत दैनिकाचे संपादक श्री. किरण ठाकूर यांचे बरोबर दादांना भेटलो. सीमा चर्चा झाल्यावर दादांना माझे धर्मपत्नीबद्दल सांगितले. ते म्हणाले, “योग्य तेच केलेस...”

वाचक जरा हवालदील झालेले दिसतात. त्यांना डॉक्टरांची गाडी आध्यात्मावरुन राजकारणाचे रुळावर गेली असे वाटते. मुळीच नाही. हा लेख लिहिताना माझ्या डोक्यांसमोर शिरडीचे साईबाबा होते व आताही तेच आहेत. संत कधी मरत नसतात ते अमर असतात. जगराहटी प्रमाणे त्यांना कुडीचा त्याग करावाच लागतो, पण स्वतःचे भक्तासाठी ते दुसऱ्याकरवी काम करून घेतात. दुसऱ्याचे मुखाने बोलतात, आज्ञा करतात, मार्गदर्शन करतात.

मला पुण्याला गेल्यावर मार्गदर्शन करविले आणि सर्व काही कत्पनेच्या पुढे यशस्वी केले. आम्हास भेटावयास आलेले एक गृहस्थ म्हणून गेले, “तुमची देवदुर्लभ व्यवस्था झाली आहे.”

संत साईबाबा अमर आहेत. ते आपल्या भक्ताची काळजी घेतात. संतांचे वाढमयाला अक्षर वाढमय म्हणतात. ते कधीच जुने होत नाही. तसाच त्यांचा आत्मा हा सदैव भक्ताची काळजी वहातो. संत साईबाबा अमर आहेत. तिथून काही कमी पडत नाही. आपणाकडे हवी ती फक्त श्रद्धा.

माझे मस्तक साईबाबांचे चरणी नेहमीच नम्र असते. साईबाबा भक्ताची काळजी सदैव वाहतात. मग मस्तक नम्र का न व्हावे?

